PARTİ EĞİTİMİ DİZİSİ

LENİNCİ PARTİ ÖĞRETİSİ

TKP

PARTİ
EĞİTİMİ
DİZİSİ

LENİNCİ PARTİ ÖĞRETİSİ

Herausgeber
ERMIS Verlag
Postfach 101016
4300 ESSEN 1

Offset Druckerei
B. Ronnes
4190 Kleve

İÇİNDEKİLER

– GİRİŞ 5

– I. İŞÇİ SINIFINA NİÇİN KENDİ SAVAŞKAN DEVRİMCİ PARTİSİ GEREKLİDİR ? 8

– II. MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN TEORİK TEMELLERİ 17

– III. MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN ÖRGÜTSEL TEMELLERİ 28

– IV. DEVRİMCİ PARTİNİN POLİTİKASININ İLKELERİ 45

– KÜÇÜK SÖZLÜK 58

– OKUMA PARÇALARI 63

GİRİŞ

Son yıllarda dünya komünist hareketinin, Komünist Partilerinin tüm dünyada etkisi artıyor. Komünist Partilerinin dünya politikasındaki, sosyalist ülkelerin, gelişmiş kapitalist ve gelişmekte olan ülkelerin iç yaşamındaki rolü gitgide büyüyor. Komünist Partileri, dünya komünist hareketi günümüzün en etkin politik gücü, toplumsal ilerlemenin en önemli faktörüdür. 70'li yıllarla 80'li yıllar arasındaki dönemde Komünist Partilerinin sayısı 89'dan 95'e üye sayısı da 50 milyondan 80 milyona çıktı.

Günümüzde dünyadaki durumun ayırdedici niteliğini emperyalist güçlerin barış, sosyalizm ve ilerleme güçlerine karşı saldırıya geçme çabalarının yoğunlaşması oluşturuyor. Bu saldırıyla emperyalizmin en gerici güçleri, sosyalist ülkelere, işçi sınıfına, savaş karşıtı harekete darbeler indirmeye çalışıyorlar. Onlar, bu darbeleri öncelikle Komünist Partilerine, bu

partilerin üyelerine, komünistlere yöneltiyorlar. Kimi ülkelerde, kapitalist devletlerin hemen hemen yarısında, Komünist Partileri yasadışı ilan edilmiş durumdadır. Ülkemizde TKP, 1922'den bu yana illegal çalışmak zorunda bırakılmıştır. Partimiz sürekli baskılar altında savaşıyor. Partimizin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımız alçakça öldürüldü. TKP her yeni örgütlenmeden sonra ağır saldırılara uğradı. Tutuklamalar, işkence ve öldürmeler, antikomünist kampanyalar hiç eksik olmadı. 12 Eylül'den sonra ise, TKP'ne uygulanan baskılar yeni boyutlara ulaştı.

Bu koşullarda gitgide daha çok insan şu soruyu sormak zorunda kalıyor: Niçin burjuvazi ve burjuva politikası işçi sınıfının, emekçilerin kendi politik partilerini kurmalarını, her türlü yöntem ve araca başvurarak engellemeye çalışıyor? Niçin bu partilerin kurulmuş olduğu ülkelerde iktidar çevreleri karalama ve baskı yöntemlerini geniş ölçüde kullanarak, Komünist Partilerine ve politikalarına karşı sürekli zehirli propaganda kampanyaları düzenliyor, çoğu yerde bu partileri ve onların üyelerini kovuşturuyorlar?

Gerek Türkiye, gerekse tüm kapitalist ülkelerde Komünist Partilerine karşı saldırı ve kovuşturmaların temel nedeni, tekelci ve büyük burjuvazinin gelecekten korku duyması, Komünist Partilerinin barışın korunmasına, ilerlemeye ve emekçilerin yaşamsal çıkarlarını gerçekleştirmeye yönelik politikalarından öcü gibi korkmasıdır. Emperyalist ülkelerdeki egemen güçler, işçi sınıfının Komünist Partilerinin yönetiminde birçok sosyalist ülkede yeni, adaletli toplum düzenini kurmada elde ettiği başarılardan da korkmaktadırlar. Çünkü bu başarılar kapitalist sistemin tüm adaletsizliklerini ve sömürücü niteliğini açığa vurmaktadır.

Bugün birçok ülkede Marksist-Leninist partiler var. Bunlar gelişiyor ve konumlarını, geniş emekçi yığınlarıyla bağlarını sağlamlaştırıyor.

Bunun temelinde yatan neden nedir?

Temel neden şudur: Toplumsal gelişmenin nesnel gereksinimleri, her şeyden önce işçi sınıfının ve tüm emekçilerin savaşımının temel yaşamsal çıkarları ve gereksinimleri Marksist-Leninist partilerin kurulmasını kaçınılmaz kılıyor. Marksist-Leninist partiler, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin çıkarları uğrunda başarılı bir savaşım veriyorlar.

Bu gereksinimler nelerdir ve bu gereksinimleri karşılayabilmek için işçi sınıfının politik partisi nasıl bir parti olmalıdır?

Bu sorunun yanıtını ilk kez emekçilerin büyük önderleri ve öğretmenleri K.Marks ve F.Engels verdiler. V.İ.Lenin, yeni tarihsel koşullarda, emperyalizm koşullarında onların görüşlerini ve çıkardıkları sonuçları geliştirdi, işçi sınıfının devrimci Marksist partisi konusunda yetkin bir öğreti yarattı. Bu öğreti, işçi sınıfının devrimci partisinin doğuşunun yasallığı, teorik ve örgütsel temelleri, politikasının ilkeleri ile ilgili sonuçlardan oluşuyor.

I. İŞÇİ SINIFINA NİÇİN KENDİ SAVAŞKAN DEVRİMCİ PARTİSİ GEREKLİDİR ?

K.Marks ve F.Engels, insanın insan tarafından sömürülmesine ve ezilmesine son verilmesinin, burjuva düzenindeki eşitsizliğin ve adaletsizliğin ortadan kaldırılmasının ancak ve ancak kapitalist toplumun devrimci yoldan sosyalist topluma dönüştürülmesiyle gerçekleşebileceğini bilimsel olarak kanıtlamışlardır. Bu dönüşüm,

- İşçi sınıfının politik erkinin kurulmasını,
- Bu erkin halkın en geniş kesimlerinin desteğini almış olmasını,
- Büyük mülk sahiplerinin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine son verip, yerine tüm toplumun, bütün halkın mülkiyetinin getirilmesini,
- Kent ve köy emekçilerini ağır, yıpratıcı ve emek üretkenliği düşük çalışma koşullarından kurtaracak sosyalist sanayinin ve sürekli gelişen sosyalist köy ekonomisinin kurulmasını

içermektedir.

Bu dönüşüm, toplumun tüm üyelerinin sürekli artan maddi ve manevi gereksinimlerinin karşılandığı, kişinin temel ve yaşamsal haklarının güvence altına alındığı ve insanın yaratıcı yeteneklerinin çokyönlü gelişmesi için gerekli koşulların yaratıldığı toplum düzeninin, başka bir deyişle komünizmin ilk aşaması olan sosyalist toplumun kurulması demektir. Böyle bir dönüşümü işçi sınıfı ancak geniş emekçi yığınlarıyla -köylüler, zanaatçılar, küçük mülk sahipleri- bağlaşıklık içinde gerçekleştirebilir. Bu,işçi sınıfının tarihsel misyonudur.

İşçi sınıfı tarihsel misyonunu nasıl gerçekleştirebilir? Bunun için hangi koşullar gereklidir?

Devrimci işçi sınıfı partisini zorunlu kılan nedenler

İşçi sınıfı tarihsel misyonunu ancak kendi savaşkan devrimci partisinin yol göstericiliğinde gerçekleştirebilir. K. Marks ve F. Engels bu ilkesel sonuca vardılar. F.Engels, 1889'da şunları yazdı: "Proletaryanın belirleyici anda yeterince güçlü olabilmesi ve yenebilmesi için, -Marks ve ben bu konumu 1847'den beri savunagelmişizdir- tüm öteki partilerden bağımsız ve bunların karşısında yer alacak, kendisinin bir sınıf partisi olduğu bilincine yükselmiş ayrı bir parti kurması gereklidir" Marks ve Engels, bunu sadece saptamakla yetinmediler, aynı zamanda böyle bir partinin örgütlenmesi için pek çok pratik çalışma yürüttüler. 1847'de ilk komünist örgütü, "Komünistler Birliği"ni oluşturdular. Bu, çağdaş Komünist Partilerinin ilk örneği sayılabilir.

İşçi sınıfının tarihsel misyonunu yerine getirebilmesi için Komünist Partisinin yolgöstericiliğini zorunlu kılan nedenler şunlardır:

● Bilindiği gibi işçi sınıfı, kendi çıkarlarını savunmak, sömürücülere karşı savaşmak için kendi sendikalarını, yardımlaşma sandıklarını ve daha başka benzeri örgütleri oluşturur. Ama işçiler sadece bu tür örgütler aracılığıyla ne kapitalizme, ne de sömürüye son verebilirler. İşçi sınıfı kendi sendikaları ve yardımlaşma sandıklarıyla kapitalistlere karşı EKONOMİK SAVAŞIM verir ve belirli sonuçlar elde eder. Ancak bunalım dönemlerinde, ekonomik ve mali sıkıntı dönemlerinde, sürekli fiyat artışı koşullarında, politik baskıların arttığı dönemlerde, ya da gerici, faşist rejimlere geçildiğinde patronlar, işçilerin çetin savaşlar sonucunda elde ettikleri kazanımları çoğu kez kolaylıkla onların elinden geri alırlar. 12 Eylül rejiminin gelmesiyle, işçilerin uzun savaşımlar sonucu elde ettikleri hakların nasıl bir çırpıda ellerinden alındığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Görüldüğü gibi işçi sınıfı sadece ekonomik savaşımla sömürüye son veremez, erki ele geçiremez. İşçi sınıfının erke

yönelmesi için sınıf düşmanını ve kendi bağımsız sınıf çıkarlarını açıkça seçebilmesi, sömürü ve baskılardan kurtulmanın zorunluğunu kavraması, yalnız kendisinin değil, tüm halkın ancak işçi sınıfının öncülüğünde kapitalizme son verebileceğinin bilincine varması ve tüm toplumu sömürücülerden kurtarmak için nasıl ve hangi yollardan savaşım verileceğini belirleyebilmesi gerekir. Bu ise işçilerin bilimsel gerçekleri bilmelerini ve bilimsel ilkelere göre davranmalarını gerektirir. Oysa sadece ekonomik savaşım içinde işçi sınıfının bunları gerçekleştirmesi olanaksızdır,

-Çünkü kapitalist toplumda işçiler sadece ekonomik savaşım içinde işçi sınıfının bağımsız politikasını saptayıp geliştiremezler. Bunun için gerekli bilimsel çalışmaları yürütemezler;

-Çünkü işçi sınıfının ekonomik savaşımdan edindiği sınırlı deneyimler kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmaya yeterli değildir;

-Çünkü işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı direnişi burjuva ideolojisinin etkisi altındadır.

İşçi sınıfına kendi bilimini, Marksizm-Leninizmi ancak kendi devrimci partisi ulaştırabilir. İşçi sınıfına kendi sınıf çıkarlarını, bağımsız politikasını ancak devrimci partisi gösterebilir.

Birçok ülkede köylülerin de kendi örgütleri, kooperatifleri hatta partileri vardır. Ancak kooperatifler, tek başlarına büyük sermayenin ve burjuva devletinin birleşik gücüne karşı koyacak güçte değildirler. Kendilerini ilerici, halkçı ve hatta köylü partileri diye adlandıran partiler ise gerçekte, çoğunluğu oluşturan köylü yığınlarının çıkarlarını değil, tepedeki küçük bir varlıklılar zümresinin çıkarlarını savunur.

Toplumda sosyalist dönüşümlerin gerekliliğini tüm emekçilere ancak Marksist-Leninist parti anlatabilir. Marks, Engels ve Lenin'in sermayenin egemenliğine, sömürü ve ezgiye son vermek için, insanlara güvenli, mutlu bir yaşam sağlamak için erki ele geçirmekten ve sosyalist toplumu kurmaktan başka bir yolun bulunmadığına ilişkin bilimsel görüşlerini ve bu

görüşlerden çıkan sonuçları her işçinin, her emekçinin bilincine ancak ve ancak Marksist-Leninist parti aktarabilir. **İşçi hareketini ve diğer halk hareketlerini bilinçlendirmek için Marksist-Leninist parti zorunludur.**

●İşçi sınıfı ve emekçi yığınları sadece kapitalist toplumdaki durumlarının açıklanmasına, sadece bu toplumun devrimci yoldan dönüştürülmesi gerekliliğinin kendilerine anlatılmasına gereksinim duymuyorlar. Aynı zamanda kendi bağımsız sınıf politikalarının, bu dönüşüm için politik savaşın ustaca yürütülmesine de gereksinim duyuyorlar. Bunun için, işçi sınıfının ve onun aracılığıyla geniş emekçi yığınlarının yüksek düzeyde örgütlülüğü, onların politik savaşımın tüm yöntemlerini özümsemiş olmaları gerekli ve zorunludur. İşçi hareketine, geniş halk yığınlarının hareketine, onların savaşımına böylesi örgütlülüğü ancak devrimci Marksist-Leninist parti götürebilir.

İşçi sınıfı yapısı gereği savaşkan ve örgütlü bir sınıftır. İş örgütlenmesi ve sendikalar, direniş komiteleri gibi işçi örgütlenmeleri işçi sınıfına devrimci bir disiplin ve örgütlü savaşım yeteneği kazandırır. Grev, direniş gibi ekonomik amaçlı eylemlerde işçiler arasında belirli bir dayanışma doğar. Ancak, bu örgütlenme düzeyi işçi sınıfının kendi bağımsız politikasını bilinçli bir şekilde yürütmesi için yeterli değildir. Çünkü,

-Geçim derdi, işini kaybetme korkusu gibi nedenler, işçiler arasında belirli bir rekabet yaratır, farklı sosyal köken (işçi ya da köylü aileden gelme vb.), kültür düzeyi gibi olguları, ulusal ve dinsel farklılıkları kullanarak burjuvazi bunu derinleştirir.

-Ekonomik amaçlı eylemlerde işçiler arasında doğan dayanışma kendiliğinden bir dayanışmadır. Bu dayanışma grev, direniş gibi eylemlerde geçici olarak doruk noktasına yükselir. Eylem bittikten sonra düşer.

-Ekonomik amaçlı eylemlerde sadece bir fabrikadaki bir bölgedeki ya da bir işkolundaki işçilerin çıkarları savunulur. Bu eylemler ülke çapında da olsa, uğrunda savaşılanlar sınırlı ekonomik istemler olarak kaldığı sürece burjuvazinin politik

egemenlik sistemini altetmeye yeterli olmazlar.

-İşçiler sömürücü sınıfların ideolojik etkisi altındadır.

-En önemlisi, çeşitli burjuva ve küçükburjuva politik akımlar işçi sınıfını böler.

Bu nedenlerle, **işçi sınıfının örgütlülüğünü, savaşkanlığını ve disiplinini en üst düzeye yükseltmek için, onun devrimci politik örgütü zorunludur.**

Marksist-Leninist parti,

-tarihsel misyonunun işçi sınıfına yüklediği vazgeçilmez görevlerin yerine getirilmesi için politik amaç ve davranış birliği içinde bulunanlardan oluşur.

-Marksist-Leninist ideoloji çevresinde birleşenlerden oluşur.

-İşçi sınıfının temel çıkarlarını savunur. İşçi sınıfının ekonomik çıkarlarını politik çıkarlarına bağlar. İşçi sınıfının bölümlerinin çıkarlarını ülke ve dünya işçi sınıfının bütününün çıkarlarına uyumlu kılar. Partinin amaçlarını, bileşimini ve yapısını işçi sınıfının tümünün temel çıkarları belirler.

-İşçilerin kendiliğinden dayanışmasını bilinçli bir sınıf dayanışması durumuna getirir, işçileri bölen objektif ve sübjektif faktörlerin etkisine karşı bilinçli savaşım yürütür.

-İşçi sınıfının en ileri ve en bilinçli, tüm topluma örnek evlatlarından oluşur.

● Oportünizm işçi hareketi içindeki, işçi tulumu giymiş burjuva ve küçükburjuva politika ve ideolojisidir. Oportünizmin politik özü burjuvazi ile işbirliğidir, işçi sınıfının çıkarlarını burjuvazinin çıkarlarına bağımlı kılmaktır. Bu amaçla oportünizm işçi sınıfının bağımsız devrimci partisini, Marksist-Leninist partinin işçi sınıfına yol göstermesini yadsır. Her ülkede gücü farklı olmakla birlikte uluslararası ölçekte oportünizm günümüzde burjuvazinin işçi hareketi içindeki ideolojik, politik ve örgütsel üssü olmuştur. İşçi sınıfını böler, zayıflatır ve işçi sınıfının temel çıkarlarının savunulmasını engeller. İster sağ olsun, ister "sol", her türlü oportünizmin bu yolda dayandığı ideolojik temel, kendi biliminden ve devrimci partisinden yoksun işçi kesimlerinin savaşımındaki **kendiliğindenliğe tapınmadır.** Yani oportünist akımlar, parlak lafların ardına

gizlenerek işçi sınıfını kendi biliminden uzak tutmak, bilinçsiz bırakmak isterler. Günümüzde sağ ve "sol" oportünist akımları birleştiren ortak nokta Marksist-Leninist partilere ve reel sosyalizme çeşitli biçimlerde karşı çıkmalarıdır. Bu durumda Marksist-Leninist parti oportünizmin baş düşmanıdır. Marksist-Leninist parti oportünizme karşı savaşta Marksist-Leninist ilkelere dayalı bir işçi sınıfının birliğini sağlama politikası güder. Bu savaşta Marksist-Leninist ideolojiyi kendine temel alır. Kendi saflarında işçi sınıfının en ileri, en savaşkan, en bilinçli öğelerini toplayarak oportünistlerin kendiliğinden hareketleri göklere çıkaran görüşlerine ve gevşek çalışma biçimlerine darbeler indirir. Marksist-Leninist partideki yüksek işçi sınıfı disiplini ile yürütülen eylemler, oportünistlerin lafta ilerici, hatta keskin devrimci gözüküp eylemde devrimci savaşımın güçlüklerinden yan çizme taktiklerini gözler önüne serer.

Bu nedenlerden ötürü, **burjuva ideolojisine ve oportünizme karşı güçlü bir savaşım yürütülmesi için Marksist-Leninist parti zorunludur.**

Özetlersek, işçi sınıfının tarihsel misyonunu gerçekleştirebilmek için politik yol gösterici, etkin bir ideolojik güç ve örgütleyici olarak Marksist-Leninist partiye ihtiyacı vardır.

Marksist-Leninist partinin kurulmasını sadece kapitalist toplumda proletaryanın ve tüm ona yaklaşan sınıf ve katmanların verdikleri sınıf savaşımlarının gereksinimleri zorunlu kılmıyor. Tersine, sömürücülerin egemenliğine son verdikten sonra Marksist-Leninist partinin toplumdaki yol gösterici rolü daha da artıyor. Toplumun sosyalizm doğrultusunda gelişmesinin başlatılması zorunluluğu Marksist-Leninist partinin vazgeçilmezliğini pekiştiriyor.

İşte bu objektif zorunluluklar Marksist-Leninist partilerin kurulmasına yol açıyor.

Yani, işçi sınıfının devrimci Marksist-Leninist partisinin doğuşu yasal bir olaydır. Bundan şu anlaşılmalıdır: İşçi sınıfı, kendi devrimci partisi olmadan tarihsel misyonunu gerçekleş-

tiremez, kapitalist toplumu devrimci yoldan dönüşüme uğratamaz, insanın insan tarafından sömürülmesini ve ezilmesini yok edemez ve komünist toplumu kuramaz.

Yığınları partinin zorunluluğuna ikna etmek gerekiyor

Devrimci savaşımın pratiği bu saptamanın doğruluğunu ve yaşam gücünü inandırıcı bir biçimde kanıtlamıştır. Ama, bunu yinelemek yeterli değildir. Bunu, dünya devrimci sürecinin bugünkü gelişme aşamasının koşullarında kanıtlamak gerekiyor.

Bunun yapılması günümüzde çok daha gerekli ve zorunludur. Çünkü burjuvazi ve onun elinde bulunan güçlü haberleşme ve propaganda araçları Marksist-Leninst partilere karşı azgın saldırıyı daha da şiddetlendiriyor, bu partileri "yasadışı" ilan ediyor. Onları sözümona hür dünyanın "kutsal hak ve özgürlüklerini" ortadan kaldırmak için bu hak ve özgürlükleri kötüye kullanmaya kalkışmakla suçluyor. Önce Marks ve Lenin'in görüşlerini çarpıtıyor, sonra da bu sahtekarlıklarını kanıt gibi ileri sürüyor. Marks'ın, işçi sınıfının kendiliğinden gelme eylemlerle kurtuluşunu sağlayacağı kanısında olduğunu, partiyi işçi hareketinin yönetici gücü olarak hiç bir zaman düşünmediğini iddia ediyorlar. Partinin Marks'ın görüşlerine aykırı olarak, güya işçi hareketine erki ele geçirme aracı olarak dışarıdan dayatıldığını ileri sürüyorlar. Buna kanıt olarak da şu kaba yalanı yineleyip duruyorlar: Kapitalist dünyadaki Komünist Partileri güya Moskova'nın emrindeki Komünist Enternasyonal tarafından oluşturulmuştur ve bunlar, Moskova'nın birer "beşinci kolu" olarak, "hür dünya" devletlerinin içinde yabancı birer örgüt durumundadır.

İşçi sınıfının devrimci partisi sınıf savaşımları içinde oluşur ve gelişir

V.İ.Lenin ve kavga arkadaşları parti öğretisini Rusya'da yaşama geçirdiler. 1903'te Rusya'da işçi sınıfının savaşkan Marksist partisi, Komünist Partisi kuruldu. Rusya'da kapitaliz-

min ve sınıf savaşımının gelişmesi işçi hareketinin bilimsel sosyalizmle birleştirilmesi ödevi işçi sınıfının devrimci partisine objektif bir gereksinim yarattı.

Ülkemizde de Türkiye Komünist Partisi, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin doğrudan etkisi altında ve Türkiye halkının emperyalist işgalcilere ve gerici padişahlık rejimine karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde, Marksist-Leninist ülkülerin yaygınlaşması sonucu doğdu.

İşçi sınıfının devrimci partisi karmaşık bir oluşma ve gelişme sürecinden geçer. Bunun bir nedeni büyük örgütsel ve maddi engelleri sürekli aşma zorunluluğudur. Bir diğer nedeni ise partinin, her parti üyesinin özverili çalışmasını, olağanüstü çaba göstermesini gerektiren büyük ve önemli görevleri yerine getirmek zorunda olmasıdır. Parti üyesi genellikle pekçok güçlüklere, yokluklara katlanmak zorundadır. Parti üyesi, kapitalist toplumda sahip olabileceği asgari olanaklardan, hatta en gerekli şeylerden bile vazgeçme durumuyla karşı karşıya kalabilir. Komünist Partileri askersel ve polis rejimlerinde, faşist baskı ve terör koşullarında, illegal durumda savaşırken, her komünistin üstüne ağır sınav ve fedakârlıklar düşer. Bu ise, rahatına düşkün burjuva kafalılar için, kendi dar çıkarını, zengin olma ve yükselme hırsını her şeyin üstünde tutan küçükburjuvalar için asla anlaşılır bir şey değildir.

Burjuvazi ve onun işçi hareketi içindeki ajanları komünist partilerini çökertmek için, onun tek tek üyelerini moral bakımdan yıkmak, hatta ihanete kadar varan bir duruma itmek için, burjuva toplumu içinde "tatlı yaşam" vaadleriyle onları satın almak için bütün bu durumlardan yararlanmaya çalışır, her türlü iğrenç oyuna başvurur. Bu, burjuvazi için yeni bir yöntem değildir. Her ülkenin devrimci hareketinin tarihinde burjuvazinin ve egemen sınıfın devrimci partiyi çökertme girişimleriyle ilgili pek çok örnek vardır. Bu çabalar devrimci hareketin düşüş gösterdiği dönemlerde ya da devrimin yenilgiye uğratılmasından sonra özellikle artar. Partimizin 12 Eylül darbesi sonrasındaki pratiği, bunun en açık örneklerine tanıktır.

Her komünistin şunların bilincinde olması gerekir:

● İşçi sınıfı ve emekçi yığınları için kendi bağımsız devrimci partilerine sahip olma zorunluluğu bilimsel olarak kanıtlanmıştır.

● Parti, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin toplumsal ve ulusal ezginin her biçiminden kurtuluşu davasına hizmet etmeyi en yüce amaç olarak önüne koymuştur. Devrimci partiye üyelik, her şeyden önce, bu amaçlar uğrunda savaşmak demektir.

İşte bu, halkın mutluluğu uğrunda savaşanlara, parti üyelerine karşı karşıya kaldıkları tüm zorlukları ve yoklukları yenmede sarsılmaz bir inanç ve moral kaynağı oluyor.

SORULAR:

1. Emekçilerin sınıf düşmanları ve burjuva yığınsal propaganda araçları neden Komünist Partilerine saldırıyor? Komünist Partisi üyeleri niçin kovuşturuluyor?

2. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları niçin kendi savaşkan, devrimci politik partilerinin zorunluluğunu K. Marks, F. Engels ve V.İ.Lenin nasıl temellendiriyorlar?

3. Neden sadece her Komünist Partisi üyesinin değil, aynı zamanda her emekçinin de kendisine savaşkan devrimci Marksist-Leninist partinin niçin gerekli olduğunu açıkça kavraması gerekir?

II. MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN TEORİK TEMELLERİ

Devrimci işçi sınıfı hareketi tarihinde, ilerici işçi ve aydınlar tarafından kurulan, işçi sınıfının çıkarları ve sosyalizm için savaşımı kendine amaç edindiğini ilan eden bir politik partinin, belli bir zaman sonra, işçi sınıfı arasında burjuva politikasının bir iletkeni ve yayıcısına dönüşmesi ve sosyalizm için savaşımdan vazgeçmesi hiç de ender rastlanan bir olay değildir. Başta gelen kapitalist ülkelerin emperyalist burjuvazisi Birincisi Dünya Savaşı'nı çıkarttığında bu ülkelerdeki sosyal demokrat işçi partilerinin liderleri, işçi sınıfının çıkarlarına ihanet ederek açıkça kendi emperyalist hükümetlerinin safında ve yanında yer aldılar.

Tüm işçi ve sosyalist partilerin benzer bir duruma düşmesi kaçınılmaz mıdır?

Devrimci pratik bu soruya "hayır" yanıtını veriyor.

Parti bilimsel sosyalizmle işçi hareketini kendinde birleştirir

İşçi sınıfının partisi, her koşulda kendi sınıf konumlarından milim kaymadan kalabilir, işçi sınıfının temel çıkarlarını daha iyi dile getirebilir, devrimciliğini koruyabilir, sömürü ve ezginin her biçimine karşı uzlaşmaz tutumunu sürdürebilir ve emekçilerin savaşımını ortak amaca, sosyalizm amacına doğru ardıcıllıkla yöneltebilir. Bunun şartı, işçi sınıfı partisinin tüm eylemlerinde bilime, tek bilimsel devrimci teori olan Marksizm-Leninizme dayanması ve kendine onu kılavuz edinmesidir.

Marks, Engels ve Lenin'in devrimci öğretisine Marksizm-Leninizm denir. Bu öğreti işçi sınıfının dünya görüşünü oluşturur. Marksizm-Leninizm dünyayı tanıma ve onu devrimci yoldan

yenileme bilimidir. Bu öğreti toplumun, doğanın ve düşüncenin gelişme yasallıklarına, kapitalizmi yıkmak ve sosyalist ve komünist toplumu kurmak için işçi sınıfının, tüm emekçilerin yürüttüğü devrimci savaşımın yasalarına ilişkin bilimdir.

Bilimsel sosyalizm ya da bilimsel komünizm, proletaryanın sınıf savaşına ve sosyalist devrime, sosyalizm ve komünizm kuruculuğunun sosyal-politik yasallıklarına ilişkin bir bilimdir.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels'dir. Bilimsel sosyalizm yeni tarihsel koşullarda Lenin tarafından geliştirildi ve günümüzde Komünist Partileri tarafından geliştirilmektedir.

Leninci parti öğretisinin en önemli saptamalarından biri, **işçi sınıfının gerçek devrimci partisinin her şeyden önce, bizzat kendisinde bilimsel sosyalizmi işçi hareketiyle birleştirdiği** saptamasıdır. Ve ancak böyle bir parti işçi hareketini sosyalizmle birleştirebilir.

İşçi sınıfının devrimci partisinin kendisinde bilimsel sosyalizmle işçi sınıfı hareketini birleştirmesi, işçi sınıfına kendi bağımsız politikasını yürütme olanağını sağlar. Şöyle ki: İşçi hareketi devrimci işçi partileri kurulunca kadar ekonomik savaşımın ağır bastığı bir hareket olmüştur. Devrimci işçi partilerinin kurulmasından önce işçilerin bir takım tohum halindeki politik istemleri olsa bile, bunlar doğrudan işçi sınıfının erkini amaçlayan istemler değildir. Ancak Marksist-Leninist parti **bilimsel sosyalizm**'e dayanarak işçi sınıfının kendi bağımsız politik amaçları için savaşım vermesini sağlar. Parti işçi sınıfının politik savaşımının taşıyıcısıdır. İşçi sınıfını burjuva erki karşısında politik olarak temsil eder. Parti, politik savaşımın belirleyiciliğini gözardı etmeksizin, işçi sınıfının politik, ideolojik ve ekonomik savaşımları arasında uyum ve bütünsellik sağlar. Ülkemizde burjuvazi TKP'yi yasa dışı ilan ederek işçilerin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda bağımsız bir politika izlemesini güçleştirmek, işçileri, çeşitli burjuva politikalarının peşine takmak istiyor.

Marksist-Leninist partilerin deneyimleri bilimsel sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesinin her ülkede kendine özgü biçimlerde olduğunu gösteriyor. Komünist Partileri de yine özgül koşullarda ortaya çıkmışlardır ve çıkmaya devam etmektedirler. Bu süreç günümüzde de devam etmektedir, ancak günümüz koşulları 20.yüzyılın başındaki Rusya koşullarından ya da Büyük Ekim Devrimi döneminin koşullarından, hatta Ikinci Dünya Savaşı'ndan sonraki koşullardan farklıdır. **Marksist-Leninist parti hangi koşullarda doğmuş olursa olsun, oluşması hangi özgül yollardan geçerse geçsin, o parti için temel olan, belirleyici olan bilimsel sosyalizmin işçi hareketiyle, halk hareketiyle birleştirilmesidir.** Başka bir deyişle **Marksizm-Leninizm partinin teorik temelidir.**

Elbette, sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesi süreci, kendini hiçbir zaman saf bir biçimde göstermez. Bu süreç, değişik politik çıkarların içiçe girdiği ve çeşitli faktörlerin değişik etkilerde bulunduğu karmaşık koşullarda gelişir ve her zaman düzgün, üstelik doğru bir çizgide ilerlemez. **Burada önemli olan, komünist partisinin oluşmasının ve eylemlerinin ortak çizgisi olarak, bilimsel sosyalizmin işçi hareketiyle birleştirilmesinin gerekliliğini sadece kabul etmek değil, aynı zamanda bu gerekliliği zamanında sezebilmek, devrimci pratiğin gereksinimlerini doğru olarak gerçekleştirebilmektir.** Bu saptamanın ışığında bu konudaki sübjektif faktörün (öznel etmenin), yani direngen komünistlerin, Marksist-Leninistlerin tek bir yumruk gibi sıkılı örgütünün taşıdığı büyük önem de açıklığa kavuşuyor. Zira, devrimci teorinin işçi hareketiyle birleştirilmesinin nasıl bir nitelik alacağı sübjektif faktöre bağlıdır.

Bu birleştirmenin pratik olarak gerçekleştirilmesinde gerçek devrimcilerden oluşan çelik çekirdeğin ne denli büyük bir rol oynadığını tüm Marksist-Leninist partilerin deneyimleri kanıtlıyor.

Devrimci Marksist partinin kurulmuş olması, hatta bilimsel sosyalizm ile işçi hareketinin birleşmesinin başarılmış ol-

ması, hiç de bu birliğin hiç bir zaman yitirilmeyeceği anlamına gelmez. Avrupa sosyal demokrat hareketindeki örnekler sosyalist partinin, kuruluşunda ilan ettiği ilke ve nitelikleri zamanla yitirebildiğini ve işçi sınıfının gerçek partisinden liberal işçi politikası güden bir partiye dönüşebileceğini açıkça göstermektedir.

Öte yandan Büyük Ekim Devrimi'nden sonraki dönemde dünya komünist hareketinin deneyimleri, yığınlardan kopmanın da sosyalizm ile işçi hareketi arasındaki bağın kopması demek olduğunu kanıtlamaktadır.

Devrimci işçi sınıfı hareketinin tüm düşmanları bu hareketi bölmek ve zayıflatmak için bütün çabalarını özellikle işçi hareketinin Marksizm-Leninizmle birliğini bozma üzerinde yoğunlaştırmışlardır. Bu yeltenişler geçmişte olduğu gibi, günümüzde de devam etmektedir. Bunlar, örneğin, Marksizm-Leninizmin yerine çeşitli "yeni" sosyalist teorilerin, "Avrupa Komünizmi" tipinden teorilerin konulması şeklinde sürdürülmektedir.

Devrimci pratik ve yaşam bu tür çabaların devrimci partilere ve işçi sınıfına ne denli zarar verdiğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir ve sermektedir.

Parti tüm eylemlerinde Marksizm-Leninizmi kılavuz edinir

Leninci parti öğretisinin bir başka önemli saptaması da, işçi sınıfının devrimci partisinin **tüm çalışmalarını ve eylemlerini** bilime, işçi sınıfının kurtuluş savaşımının gerçek bilimsel teorisi olan Marksizm-Leninizme dayandırması ve **tüm eylemlerini** bu temel üzerinde yürütmesi zorunluluğudur. Bu partinin eylemleri işçi sınıfının ve emekçi yığınlarının savaşımının başarısında belirleyici önem taşımaktadır. Bir işçi partisinin Marksizm-Leninizmi benimsediğini açıklaması yeterli değildir. Komünist Partileri sözle değil tüm çalışmalarında,

tüm eylemlerinde Marksist-Leninist teoriyi yaratıcı bir şekilde yaşama geçirerek eylem içinde devrimciliklerini kanıtlarlar.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels "Komünistler Birliği"ni, I. Enternasyonal'i ve tek tek kimi ülkelerde sosyalist işçi partilerini oluşturma yönündeki pratik çalışmalarında, bu partilerin sağlam bilimsel sosyalist temeller üzerinde gelişmeleri ve eylem yürütmeleri için büyük çaba harcamışlardır. Marks ve Engels, bilimsel sosyalizm ilkelerinin yerine küçükburjuva, oportünist çarpıtmaları koymaya, işçi sınıfının devrimci partisini liberal işçi politikası güden bir partiye dönüştürmeye kalkışanlara karşı amansız bir kavga vermişlerdir.

Lenin, proletaryanın devrimci örgütlerinin kuruluşuna ve yönetilmesine ilişkin Marks ve Engels'in görüş ve eylemlerini derinlemesine inceleyip özümsedi. Avrupa ve Rusya'daki devrimci hareketin deneyimlerini inceleyip karşılaştırdı. Ve sonra da, bu temele dayanarak şu sonuca vardı: "Devrimci teori olmadan sağlam, zinde sosyalist parti de olamaz." "Parti, öncü savaşçı rolünü, ancak en ileri teoriyi kendine kılavuz edinerek yerine getirebilir."

O dönemde böyle bir teori, ancak, kendinde kesin ve yüksek bilimsellik ile devrimciliği, teori ile pratiği organik olarak birleştiren, sözü ve özü bir olan Marksizm olabilirdi.

Leninci anlayıştaki böyle bir devrimci teori, yani Marksizm tüm sosyalistler, devrimciler için sağlam bir birlik temeli oluşturur. Devrimciler, bu teorinin yardımıyla kendi görüş ve inançlarını formüle ederler, savaşımın sonul amacını ve yakın görevlerini belirlerler, örgüt biçimlerini, savaşım yöntem ve araçlarını saptarlar, bütün eylemlerini belirleyip yürütürler.

Rusya'da Lenin ve kavga arkadaşları Bolşevik Partisi'ni kurarak, ilk yeni tip partiyi oluşturdular (Bolşevik Partisi ve ondan sonra kurulan Leninci partiler, Marks ve Engels'in kurduğu Komünistler Birliği'ne, I. Enternasyonale göre yeni tip partiler değillerdir. Bunlar, II. Enternasyonal'in son dönemlerindeki

sosyal reformist partilere göre yeni tip partilerdir. Leninci yeni tip partiler, temellerini Marks ve Engels'in attığı devrimci işçi sınıfı partisi anlayışını emperyalizm koşullarında geliştirerek yaşama geçiren partilerdir). Bolşevik Partisi, işçi sınıfının gerçek devrimci Marksist partisiydi. Sağlam Marksist temeller üzerine kurulmuştu. 1903'te, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi (RSDİP)'nin İkinci Kongre'sinde kabul edilen partinin bilimsel devrimci Marksist programı, bunun açık bir ifadesi olmuştur.

TKP programında da, "çağımızın tek doğru, bilimsel, devrimci öğretisi olan yaratıcı Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi TKP'nin tüm eylemlerinin yol gösterici ilkesi ve bilimsel temelidir" saptaması yapılıyor.

Marksizmin Komünist Partisinin eylemlerindeki belirleyici rolü konusundaki saptamayı Lenin, partinin daha kuruluş aşamasından başlayarak, Marksizmin ve devrimci Marksist partinin her soydan ve boydan karşıtlarına karşı çetin ve ilkesel bir savaşım vererek savunagelmiştir.

Yaşam ve Marksist-Leninist partilerin savaşım deneyimi, partinin devrimci faaliyetlerinde Marksizm-Leninizmin belirleyici önemini kanıtlıyor. Marksizm-Leninizm, günümüz koşullarında da, dünyada devrimci dönüşümlerin gerçekleştirilmesi için güçlü bir araçtır. Nitekim, Komünist ve İşçi Partilerinin 1969'da Moskova'da yapılan uluslararası dayanışma toplantısında da şu saptama yapılmıştır: Tüm ülkelerin işçi sınıfına, tüm sömürülen ve ezilen sınıf ve katmanlara, "nerede eylem yürütürlerse yürütsünler, dünya devrimci hareketinin bütün müfrezelerinin önüne çıkan sorunlara bilimsel yanıtlar ve çözümler hazırlama" olanağını sadece ve sadece Marksizm-Leninizm vermektedir.

Bu saptamanın ne denli önemli ve yaşamsal olduğunu günümüzde dünya devrimci sürecinin gelişmesini sağlayan tüm faktörler kanıtlamaktadır. Kapitalist dünyadaki işçi hareketi, hem işçi sınıfının nicel yapısı bakımından, hem de sıralarına

yeni katılanların niteliği, bilimsel-teknik ve ideolojik-politik nitelikli yeni faktörlerin işçi sınıfının yapısına yaptığı etki açısından sürekli bir değişim süreci içindedir. Dünya sosyalizmi de işçi hareketine büyük etki yapmaktadır. Bütün bunlar, kuşkusuz parti örgütlerinin sıralarına ve komünist partilerinin eylemlerine yansıyacaktır.

İdeolojik savaşımın zorunluluğu

Komünist Partisinin eylemlerinde Marksizm-Leninizmin belirleyici önemde olmasının nedenlerinden biri de, burjuva ideolojisine karşı savaşımın zorunluluğudur. Günümüzde ideolojik savaşımın keskinliği, gerginliği sosyalist ideoloji ile burjuva ideolojisi arasındaki uzlaşmazlıktan, her sınıfın kendi politik egemenliği için yürüttüğü savaşta ideolojinin kazandığı önemden ileri geliyor. Bu durumda, Marksizm-Leninizmi her türden saldırı ve çarpıtmaya karşı savunmak, Komünist Partilerinin en önemli görevlerinden biridir. Ancak, devrimci teoriyi sadece savunmakla yetinmemek gerekir. Çünkü böyle bir tavır, devrimci teorinin sırf saptama ve formüllerden ibaret donuk bir dogmaya dönüştürülmesi tehlikesini de beraberinde taşır.

Marksizm-Leninizmi savunmanın en iyi yolu, bu teoriyi çok yönlü geliştirmektir, çünkü ancak geliştirilen bir teori devrimci partilere yaşama ayak uydurma, gelişen devrimci hareketin öne koyduğu istemlerin üstesinden gelme olanağı sağlayabilir. Lenin, devrimci teoriyi yaratıcı ve yapıcı bir biçimde geliştirmeyi her gerçek devrimcinin kaçınılmaz görevi olarak görmüştür. TKP MK Genel Sekreteri H.Kutlu bu Leninci görevi Türkiyeli komünistler için şöyle dile getiriyor: "Son derece çelişkili ve ani değişimlere gebe olan sosyal, politik, ekonomik gelişme labirentinde kaybolmamak, yolumuzu doğru saptamamız için, Marksist-Leninist teoriyi eylem kılavuzu olarak daha iyi, ustalıklı ve yaratıcı kullanmak gerekiyor."

Komünist Partileri devrimci teoriyi geliştirirken, emperyalist güçlerin sosyalist ülkelere, SBKP'ne ve öteki Komünist Parti-

lerine, onların ideolojik temellerine karşı şimdiye dek görülmedik boyutlarda giriştikleri saldırı ve zehirli propaganda kampanyalarının, "psikolojik savaş"ın yarattığı belli güçlükleri aşmak zorundadırlar.

Antikomünist güçler, Marksizm-Leninizm'le, onun gelişmesini, SBKP'nin ve dünya komünist hareketinin tüm tarihsel deneyimi ile sözkonusu bir ülkenin somut toplumsal gelişmesindeki yeni olayları, o ülkenin ve onun işçi hareketinin ulusal, tarihsel ve daha başka özelliklerini karşı karşıya koymaya çalışıyorlar. Böylece enternasyonal sorunlarla ulusal sorunları karşı karşıya koyarak Komünist Partilerini bu alanda savaşa çekmeye uğraşıyorlar. Ülkemizde, Türkiye toplumunun bazı gelişme özelliklerini abartarak Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerinin, bu arada Marksist-Leninist parti öğretisinin Türkiye için geçerli olmayacağını öne sürenler hep çıkmıştır. Bunlar ülkenin kendine özgü kimi özelliklerini öne sürerek "Marksizm-Leninizm Türkiye'ye uymaz" sonucuna varıyorlar. "Türkiye'ye özgü sosyalizm", "Türkiye'ye özgü parti-örgüt modeli" oluşturmaya çalışıyor ve bu çabalarında her seferinde Marksist-Leninist TKP'yi yıpratmaya, işçi sınıfını enternasyonalist konumlardan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. TKP ise Türkiye'nin özgül özelliklerinin varlığından komünistlerin Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerini ülkemiz koşullarına yaratıcılıkla uygulama çabalarını artırması gerektiği sonucunu çıkartıyor.

Burjuva biliminin çıkardığı kimi "sonuçlar" da Komünist Partilerinin bazı temsilcilerini etkileyebiliyor. İşçi sınıfının bilinç düzeyi düşük kesimleri gibi, kapitalist ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan küçükburjuva tabakalarının pek çok temsilcisi de Komünist Partilerini ve onun üyelerini belirli bir ölçüde tesir altında bırakabiliyor.

Öte yandan Komünist Partilerinin devrimci deneyimlerinin genelleştirilmesi ve geliştirilmesi süreci içinde değişik görüşler ortaya çıkıyor. Komünist Partilerinin somut eylem koşullarının çeşitliliği sonucu değişik görüşlerin varolmasını, ayrıca genellemelerdeki vurguların farklı olmasını ve analizler yapı-

lırken Marksist yöntemi uygulama becerisinin aynı düzeyde olmamasını doğal kabul etmek gerekiyor. Bazan bu farklılıklar görüş ayrılığına dönüşebilir. Ama Lenin, görüş ayrılıklarından korkmamak gerektiğini öğütlüyor ve şunu vurguluyor: **"Kötü öğreti,** iyi bir devrimle mükemmel bir biçimde düzeltilir." **Önemli olan, görüş ayrılıklarının bölünmelere yol açmamasıdır.** Bu saptama günümüz koşullarında daha da geçerlidir.

Teorinin bağımsız ve kollektif geliştirilmesi

Devrimci teorinin Rusya'da Bolşevik Partisi tarafından geliştirilmesi deneyimi bugün de büyük önemini koruyor.

Her bir devrimci işçi sınıfı partisinin teoriyi bağımsız olarak hazırlaması zorunludur. Bu Leninci saptama, ilkesel önem taşıyor. Lenin, devrimci teorinin bağımsız olarak geliştirilmesinden, Marksizm ilkelerinin somut koşullara ve özgül somut-tarihsel duruma bağımsız uygulanmasını anlıyordu.

Ancak, her bir Marksist-Leninist partinin devrimci teoriyi bağımsız olarak hazırlaması gerekliliği, hiç de onun dünyanın gelişmesinde içinde bulunulan dönemin, dünyada ve ülkedeki devrimci sürecin, sınıf çelişkilerinin ve sınıf savaşlarının teorik analizleriyle tek başına, öteki partilerden yalıtlanmış bir durumda uğraşması demek değildir. Hiçbir ülkedeki gelişme evrensel, dünya çapındaki süreçten yalıtlanmış bir şekilde olamaz ve bir ülkenin devrimci hareketi işçi sınıfının uluslararası devrimci hareketinden kopuk olarak gelişemez. Aynı şekilde, devrimci teorinin gelişmesi de, ancak tüm Komünist Partilerinin çabalarının bir sonucu olan, tüm önceki teorik çalışmaların bir sonucu olan Marksist-Leninist bilimin tüm kazanımlarından yararlanılmasıyla olanaklıdır.

SBKP'nin devrimci teoriyi geliştirmedeki deneyimi bu alanda da gerek parti içinde, gerekse uluslararası boyutlarda kollektif çabaların gerekli olduğunu kanıtlıyor.

Lenin, formüle ettiği tüm önemli teorik saptamaları her zaman partinin tartışmasına sunuyordu. Lenin'in dahiliği, onun sadece **dünya olaylarının, mevcut olguların analizinde Marksist yöntemi çokyönlü olarak kullanabilmesinde** değil, aynı zamanda **parti kongrelerinde, konferanslarda ve merkez komitesi plenumlarında partinin kollektif aklı ve deneyimiyle oluşturulan her öneriyi ve saptamayı yetenekli bir şekilde zenginleştirebilmesindeydi.** Lenin bu ilkeden, devrim döneminde olsun, geri çekilme ve yenilgi döneminde olsun, en gergin ve en ağır zamanlarda bile en ufak ödün vermemiştir. Zira devrimin yazgısı ve emekçilerin yığınsal hareketlerinin başarısı buna bağlıydı.

Devrimci teorinin kollektif çabalarla geliştirilmesi dünyada ve tek tek ülkelerde oluşan süreçleri, tüm mevcut araçları kullanarak, daha tam ve derinlemesine analiz etme olanağı sağlamakta, böyle bir kollektif tartışma içinde deneyimlerden karşılıklı yararlanmanın ve karşılıklı deneyim hazinesini zenginleştirmenin olanakları doğmaktadır. Nitekim TKP 5. Kongresi öncesinde Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri ve Parti Program taslağı parti örgütlerinde tartışıldı. Böylece tezler ve program partimizin kollektif ürünü oldu. Parti örgütleri bugün de çeşitli biçimlerde parti politikasının oluşmasına katkıda bulunuyorlar.

Komünist ve İşçi Partilerinin 1969'da Moskova'da yapılan Uluslararası Danışma Toplantısı'nda da, Komünist Partilerinin kollektif eylemlerinin komünist hareketin çeşitli müfrezeleri arasındaki deneyim alışverişine katkıda bulunduğu ve Marksist-Leninist teoriyi zenginleştirmeye ve yaratıcılıkla geliştirmeye yardım ettiği gibi, "somut durumun kollektif analizinin de, dünya komünist hareketinin birliğinin daha da güçlenmesine yardım ettiği" belirtiliyor.

Marksist-Leninist öğretinin ilkelerinin savunulması ve bu öğretinin yaratıcılıkla geliştirilmesi ancak ortaya çıkan her yeni sorunu zamanında görmek ve çözüme kavuşturmakla olanaklıdır.

20. yüzyılın son onbeş yılında Marksist-Leninist teorinin belirleyici önemi, kendini SBKP'nin ve Sovyet halkının gelişmiş sosyalizmin mükemmelleştirilmesi çabalarında gösterecektir. Öteki sosyalist ülkeler partileri ve halklarının sosyalist toplumun çeşitli aşamalarını kurma çalışmalarında kendini gösterecektir. Kapitalist ülkeler Komünist Partilerinin barışı koruma, demokrasi ve sosyalizm savaşımlarında kendini gösterecektir. Ulusal kurtuluş hareketleri üzerindeki etkisinin artmasında kendini gösterecektir. Günümüzde ister sosyalist ülkelerde olsun, ister kapitalist, Leninci partiler dünya komünist hareketinin deneyiminin önemini ve ortaya çıkan sorunların ertelenmezliğini kavrıyorlar. Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalmak koşuluyla, Marksizm-Leninizmi yaratıcılıkla geliştirmeyi önemli ve sürekli bir güncel görev sayıyorlar.

SORULAR:

4. Komünist Partisi'nin teorik temelini oluşturan nedir?
5. Marksizm-Leninizmi saldırılara ve çarpıtmalara karşı korumak ve savunmak neden gereklidir?
6. Burjuva ideolojisine karşı savaşmak, antikomünist propagandanın yalan ve tuzaklarını açığa vurmak neden zorunludur?
7. Komünist Partileri Marksizm-Leninizmi nasıl uyguluyor ve geliştiriyorlar?

III. MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN ÖRGÜTSEL TEMELLERİ

Marksist-Leninist partinin örgütsel temellerini:

- Parti kuruculuğuna ilişkin ilkeler,
- Parti içi yaşamla ilgili kural ve normlar,
- Partinin ve onun çeşitli komite ve organlarının çalışmalarını yönetmeye ilişkin ilkeler,

oluşturur.

Bütün bunlar, partiye, yığınların gerçek örgütçüsü olma, onların burjuvazinin erkini yıkıp işçi sınıfının erkini sağlamak ve sosyalist toplumu kurmak için verdikleri savaşımı yönetme olanağını verir.

Bunun için Lenin, partinin,

- İşçi sınıfının bilinçli öncü müfrezesi,
- İşçi sınıfının irade birliği, eylem birliği ve disiplin birliği ile donanmış örgütlü öncü müfrezesi,
- Demokratik merkeziyetçilik ve proleter enternasyonalizmi ilkelerine göre kurulmuş ve bu temelde hareket eden örgüt,
- İşçi sınıfının sınıfsal örgütlenmesinin en üst biçimi, tüm öteki işçi örgütlerinin politik yol göstericisi olabilecek, onların eylemlerini aynı ortak amaca yöneltebilecek yetenekte politik öncü,
- Başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi yığınlarıyla, milyonlarla öncü müfreze arasındaki bağı kendinde somutlayan bir politik öncü

olması gerektiğini belirtir.

Bu özellikler yeni tip partinin niteliğini belirler. Bu özellikler, Leninci partinin gelişme süreci içinde, onun en karmaşık durumlarda ve sınıf savaşının en keskin anlarında dayanıklılık sınavları vermesiyle, zamanın sınamasından geçerek billûrlaşmaktadır.

Parti işçi sınıfının bilinçli öncü müfrezesidir

Leninci parti, Rusya işçi sınıfının Marksist, **bilinçli öncü müfrezesi** olarak ortaya çıkmıştır. Partiyi, işçi sınıfı ve öteki katmanlardan yiğit, namuslu, özverili, işçi sınıfı davasına sonuna kadar bağlı kişiler oluşturur. Bu örgütsel ilke, RSDİP'nin İkinci Kongresi'nde kabul edilen parti programında, 1905'te yapılan Üçüncü Kongre tarafından onaylanan parti tüzüğünde, daha sonraki parti kongre ve konferanslarında alınan kararlarda dile getirilmiş ve temellendirilmiştir. TKP tüzüğünde de, Türkiye Komünist Partisi'nin Türkiye işçi sınıfının ayrılmaz bir parçası, onun bilinçli, örgütlü, devrimci öncüsü olduğu belirtiliyor.

Bu örgütsel ilkenin önemi şuradan ileri gelmektedir: Bu ilke, partinin sınıfının herhangi bir parçasıyla karıştırılmasını, başka bir deyişle, partinin sınıfın basit bir parçası olarak görülmesini önler. Bu ilkenin çıkış noktası şudur: İşçi sınıfı tek türden değildir ve bilinç düzeyi açısından farklılıklar göstermesi nesnel bir gerçektir. Bu gerçek, sömürü toplumunda varolmaya devam edecektir. Kaldı ki, sosyalist toplumda da, ileri ögelerle görece geri yığınlar arasında farklılık, değişik bir düzeyde, komünizme kadar hep varolacaktır.

Çağdaş antikomünistler, dönekler ve çeşitli türden revizyonistler Komünist Partilerinin "yeniden düzenlenmesi" ne, "mükemmelleştirilmesi"ne ilişkin çeşitli projeler ileri sürmektedirler. Bütün bunların temelinde, partiyi işçi sınıfının öncü, bilinçli müfrezesi olarak gören ve pratikte sınanmış olan ilkeden vazgeçme, Marksist-Leninist partiyi sınıfın içinde eritme ve böylece işçi sınıfının ve tüm emekçilerin yol göstericisi partiyi yok etme görüşü yatmaktadır.

Çağdaş oportünistlerin, işçi sınıfının savaşkan Marksist-Leninist partilerini yoketme girişimleri hiç de yeni bir şey değildir. Aslında çağdaş oportünistler, Rus oportünist likidatörleri-

nin (parti yıkıcılarının) vaktiyle gerçekleştirmeye çalıştıklarını bugün tekrarlamaktadırlar.

Lenin, işçi sınıfının devrimci Marksist partisine güç verenin, kendi üyelerinin bilinci olduğunu vurgulayagelmiş ve bunun için parti üyelerinden her zaman sorumlulukların bilincinde olmalarını istemiştir. Parti örgütlerinin dayanıklılığı ve sağlamlığı, partinin yığınlar üzerindeki etkisi ve onun devrimci savaştaki yönetici rolü bu ilkenin yerine getirilip getirilmemesine bağlıdır. Parti üyelerinde böylesi **yüksek bilinç,** onların devrimci savaşıma aktif katılımlarıyla, devrimci teorinin öğrenilip özümsenmesiyle oluşur. Bu nedenle Lenin, parti kadrolarının, özellikle de parti yöneticilerinin teorik eğitimine büyük önem vermiştir. Lenin parti eğitimini, süren devrimci savaşımın ve bu savaşımdaki düşüş ve yükselişlerin teorik açıdan değerlendirilmesini, her zaman, devrimin en gergin günlerinde de, gericilik döneminin en ağır yıllarında da, sürekli dikkat merkezinde bulundurmuştur. Bununla birlikte, **parti üyelerinin bilinçliliği bir takım soyut doğruların ezberlenmesi demek değildir. Parti üyelerinin bilinci, komünistlerin pratik çalışmalarında, somut olarak yaptıkları işlerde kendini gösterir, derinleşir ve pekişir.** Her parti üyesinde olduğu gibi, bir bütün olarak partide de bilinçlilik devrimci eylemle sıkı sıkıya bağlıdır ve bu bilinçlilik pratikte sınanır.

Parti işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesidir

Leninci parti işçi sınıfının **örgütlü öncü müfrezesi**dir. Partinin öncülüğü ve bilinçliliği somut bir güç olarak parti örgütlenmesinde ortaya çıkar.

Örgüt partinin elindeki tek güçtür. Ancak bu öylesine bir güçtür ki, Lenin'in deyişiyle "Öncü müfrezenin gücü onun üye sayısından on defa, yüz defa, yüzlerce ve yüzlerce defa daha büyüktür."

● **Çünkü** işçi sınıfı, bilinçli öncü müfrezesi Leninci partide kendi **irade birliğ**ini, **eylem birliğ**ini ve **disiplin birliğ**ini

sağlayarak örgütlenmiştir. Parti disiplini proleter sınıf disiplininin en gelişmiş biçimidir. Bu, gönüllülüğe ve bilinçliliğe dayanan bir disiplindir.

●**Çünkü** parti basit bir örgütler toplamı değil, karmaşık bir örgütler sistemidir. Bu da partiye büyük bir hareket yeteneği, belirli bir anda gücünü belirli bir yere, alana yığma olanağı verir.

●**Çünkü** parti örgüt yapısı bütün öteki emekçi örgütlerine örnek olur, burjuvaziye karşı savaşımda onları etkiler, yüreklendirir. Böylece parti örgütlerinin eylemleri emekçi yığınlarını dalga dalga sarar.

TKP 5. Kongresi parti örgüt yapısı ile ilgili bir dizi sorunu görüşüp karara bağladı. Yeni bir program ve yeni bir tüzük ile Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri'ni onayladı. Parti örgütleri bu belgeleri ve 5. Kongre'de Merkez Komitesi Genel Sekreteri H.Kutlu yoldaşın okuduğu Merkez Komitesi Çalışma Raporu'nu temel alarak "Daha güçlü TKP!" amacı doğrultusunda çabalarını artırdı. Bu çabalar gittikçe daha fazla ses veriyor. TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun 5. Kongre'den sonra örgüt sekreterleriyle yaptığı ilk genişletilmiş toplantıda (1985), yığınlar içinde temel parti örgütleri konusu üzerinde uzun boylu duruldu. Savaşımlar, eylemler içinde kadro, üyelik normu, parti disiplini konularında oldukça zengin, somut deneyimler kazanıldığı saptandı.

Komünist Partilerinin tarihsel deneyimi, parti içindeki örgütlülüğün ve disiplinin önemini sadece kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda örgütsel sorunlarda, örgüt ve disiplin alanındaki oportünizmin ne denli tehlikeli olabileceğini de gösteriyor.

Rus oportünistleri olan Menşevikler proleter örgütü ve disiplini reddediyorlardı. Böylece Menşevikler partiyi yıkıyorlar, onu anarşist bir gelişigüzelliğin içine sürüklemek istiyorlardı. Bu tutum aslında, işçi sınıfını partisiz bırakmak, işçi sınıfının elinden en güçlü silahını almak demekti.

Çağdaş oportünistler ve küçükburjuva devrimcileri, örgütlülük ve disiplin konularında Rus küçükburjuva aydınlarının ve Menşeviklerinin takındığı tutumu, bugün aynen sürdürmektedirler. Komünist harekete ve Komünist Partilerine karşı savaşta antikomünistler, proleter parti disiplininin ve örgütün özüne ilişkin çarpıtmalara geniş ölçüde başvurarak, Marksist-Leninist partiler hakkında çarpık bir görünüm yaratmaya çalışıyorlar.

Örgütsel oportünizmin propaganda edilmesi, parti disiplinine saldırı, toplumu devrimci yoldan yenileme savaşımında işçi sınıfının başlıca silahı olan partiyi reddetmekten, partinin rolünü zayıflatma girişiminden başka bir şey değildir.

Gönüllülüğe ve dünya görüşü birliğine dayalı disiplin, devrimci işçi sınıfı partisinin örgütlülüğünün, irade birliğinin ve eylem birliğinin göstergesidir. Aynı zamanda bunların güvencesidir. Fraksiyonların ve gruplaşmaların varlığı ise, parti içindeki disiplinin zayıflamasına ve bozulmasına yol açar, partinin birliğini torpiller, partiyi parçalar.

Demokratik merkeziyetçilik

Yeni-tip devrimci partinin önemli örgütsel ilkelerinden biri de **demokratik merkeziyetçilik**tir, yani merkezi yönetimin, parti disiplininin, tüm parti yaşamında en geniş demokratiklikle organik olarak birleştirilmesi ilkesidir.

Marksist-Leninist anlamda **merkeziyetçilik** partinin tek bir organizma, merkezileştirilmiş bir örgüt olarak kurulması demektir. Partinin tek bir programı ve tek bir tüzüğü vardır, tek bir yüksek yönetim ve karar organı vardır, o da Parti Kongresi'dir. Kongreler arası dönemde ise Merkez Komitesi'dir. Parti sıralarında azınlığın çoğunluğa, tek tek örgütlerin merkeze, alt örgütlerin de üst örgütlere uyması ilkesi geçerlidir ve bu ilke yaşama geçirilmektedir. Merkeziyetçilik ilkesi partinin birlik, bütünlük ve beraberliğini, disiplin ve örgütlülüğünü sağlar.

Yeni-tip devrimci partide demokratiklik, aşağıdan yu-

karı tüm parti yönetim organlarının seçimle oluşmasını, parti yönetici organlarının kendi parti örgütleri önünde belirli aralıklarla hesap vermelerini, yönetim organlarının değiştirilebilmesini öngörür. Ayrıca parti demokrasisi tüm üyelerin parti yaşamına, parti görevlerinin yerine getirilmesine, parti politikasının gerçekleştirilmesine aktif ve girişimci katılımını öngörür. Lenin'in de vurguladığı gibi, "partinin bütün işlerini tüm üyeler ya doğrudan doğruya ya da temsilcileri aracılığıyla, istisnasız, tamamen eşit haklılıkla yürütürler, üstelik partinin tüm resmi görevlileri, tüm yönetici yoldaşlar, partinin tüm kurumları seçimle işbaşına gelirler, hesap vermek zorundadırlar ve değiştirilebilirler."

Parti içi demokrasi, tüm parti örgütlerinin yerel sorunların çözümünde, parti kararlarıyla çelişmeksizin,

- geniş anlamda bağımsız davranmaları,
- parti üyelerinin partinin yaşamına ve eylemlerine katılmaları,
- kendi görüşlerini ve parti içindeki durumlarını savunabilmelerini güvence altına alan geniş haklara sahip olmaları

ile ifadesini bulur.

Parti içi demokrasi seçim ilkesine indirgenemez. Örneğin TKP gibi Çarlık rejiminin sert ve ağır koşullarında illegal bir parti olan Bolşevik Partisi de tüm çalışmalarında konspirasyona sıkı bir titizlikle uymak zorundaydı. O dönemlerde parti aşağıdan yukarıya seçim temeli üzerine kurulamazdı ve parti içi demokrasi geniş boyutlarda uygulanamazdı. Bu nedenlerden dolayı yerel örgütlerin yöneticileri daha üst düzeydeki parti komitesince atanırdı. Parti Tüzüğü yerel komitelere kooptasyon (seçimsiz olarak komitede görevlendirme) hakkı tanıyordu, ama bu, parti yaşamında geçici bir olaydı.

TKP'nin 5. Kongresi'nde onaylanan Mustafa Suphi 100. Yıl Tezlerinde derin gizlilik koşullarında demokratik merkeziyetçiliğin demokrasi yanının seçimlere indirgenemeyeceği hatırlatılıyor. Yine 5. Kongre'de onaylanan yeni parti tüzüğü de bu saptama doğrultusunda hazırlanmıştır.

Parti içi yaşamda demokrasi ifadesini aynı zamanda **kollektif yönetim**de bulur. Kollektif yönetim, Lenin'in belirttiği gibi, parti yöneticiliğinin en yüksek ilkesidir. Bu da, partinin, yığınsal toplumsal-politik bir örgüt olarak, bizzat kendi yapısı ve doğasından ileri gelmektedir. Parti, "çalışmaların yürütülmesine ilişkin belli kural ve biçimlerin hazırlanması ve saptanmasında kollektif çaba olmadan" politik savaşım yürütemez, devrimci güçleri örgütleyemez ve onları disiplinli kılamaz.

Yönetimde kollektivizm, parti kararlarının ve politikasının tüm parti organlarınca, kollektif tartışma yoluyla hazırlanması, bu çalışmalara şu veya bu parti örgütünün ya da parti organındaki tüm komünistlerin aktif katılımı, her parti üyesinin, parti yöneticileri de içinde, parti organlarının her yöneticisinin kollektivin iradesine uyması demektir. Bu aynı zamanda, alınan kararların yerine getirilmesinde **kişisel sorumluluğu** da getirmektedir. TKP Tüzüğü, partinin her düzeyde kollektif yönetim-kişisel sorumluluk ilkesine göre yönetilmesini öngörmektedir.

Kollektif yönetim, yönetici olsun sıradan üye olsun, her parti üyesinin, kararların hazırlanması ve kabul edilmesinde olduğu gibi, bunların gerçekleştirilmesinde, doğru ve tam olarak yaşama geçirilmesinde sorumluluğunu artırır. Ancak sorunların kollektif tartışılması ve kararların da aynı şekilde, kollektif olarak hazırlanıp kabul edilmesiyle, parti ve parti organları tek yönlü, sınırlı kararlar alınmasından, ciddi hatalardan korunabilir, kaçınılmaz hatalar asgariye indirilebilir.

Tüm partinin kollektif deneyimi parti saflarında birlik ve beraberliği pekiştirir, parti yönetiminde de tutarlılık ve doğruluk sağlar.

Kollektif yönetim ilkesinin önemi kendisini partinin işçi sınıfının ve tüm emekçilerin çıkarları doğrultusunda yürüttüğü savaşımın tüm aşamalarında gösterir. Bu ilkenin gözardı edilmesi ya da çiğnenmesi, Leninci yönetim ilkeleriyle hiçbir şekilde bağdaşmayan kişi putlaştırmasının belirmesine neden olur.

Eleştiri ve özeleştiri parti içi demokrasinin bir koşuludur. Eleştiri ve özeleştiri devrimci parti için yaşamsal önem taşır ve bir zorunluluktur. Eleştiri ve özeleştiri, tıpkı bir sel gibi, yabancı, yüzeysel, çürümeye yüztutmuş herşeyi silip süpürür. Eleştiri ve özeleştirinin olmadığı yerde parti içi yaşam ve bizzat partinin kendisi bir bataklığa dönüşür. Eleştiri ve özeleştirinin olmadığı yerde parti kendi hatalarını görmez olur, hatalarını açıkça kabul etmekten çekinmeye başlar, hatalarını düzeltme olanağını ve yeteneğini gitgide yitirir ve böylelikle hem kendi otoritesi sarsılır, hem de emekçilerin güvenini yitirir. Böylesi durumlarda parti, halktan kopuk bir tekkeye dönüşebilir ya da parti içinde oportünistler üstün gelebilir ve partiyi yok edebilirler.

Partinin tüm yaşamı ve eylemleri eleştiri ve özeleştirinin her düzeyde yaygınlaştırılmasını gerekli kılıyor. Eleştiri ve özeleştiri ancak parti içi demokrasi temeli üzerinde geliştirilebilir. Ve doğal olarak, demokrasinin kökleşmesi ve gelişmesine yardımcı olur. Eleştiri ve özeleştiri ancak parti disiplinine uygun olarak yapıldığında partiyi güçlendirir, birliğini pekiştirir. TKP'nin güçlenmesinde parti içi demokrasinin, eleştirinin oynadığı rolü MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu, Politik Büro Genişletilmiş Toplantısı'nı açış konuşmasında şöyle dile getirdi: "Gönüllülük ilkesi temelinde birliğini sağlamış, pekiştirmiş bir partiyiz. Bu nedenle biz üyelerimize tam güvenle bağlıyız. Parti üyeleri de parti yönetimine tam güvenle bağlıdır. Bu güven, partinin en zor döneminde ateş altında, komünistin yapıcı eleştirilerinden korkulmadığı için ve en geniş tartışma içinden geçerek kazanıldı. Parti içinde açıklık ilkesi yerleşti. Bunu daha da pekiştirmeliyiz."

Parti emekçilerin sınıfsal örgütlenmesinin en üst biçimidir

Rusya'da, emekçilerin yaşamsal çıkarları uğrundaki savaşım süreci içinde, Komünist Partisi ile işçi sınıfının yığın örgütleri arasındaki ilişkilerde elde edilen deneyim, Lenin'e bir önemli örgütsel ilkeyi daha temellendirme olanağını sağlamıştır. Bu

ilkeye göre **parti, emekçilerin sınıfsal örgütlenmesinin en üst biçimi olmalıdır.** Bu ilke, işçi sınıfının öncü partisiyle emekçilerin yığın örgütleri arasındaki ilişkilerin niteliğini açıklığa kavuşturur.

Her yığın örgütü emekçiler arasında, kendi özgül alanında çalışmalar yürütür. Birçok önemli başarılar da elde edebilir. Ama, sendikalar da dahil bunlardan hiçbiri, işçi sınıfının ve emekçilerin ayrı ayrı yığın örgütleri tarafından saptanan görevlerin kalıcı çözümünü sağlayabilecek güçte değildir. Ortak amaca ulaşılması için öteki örgütlerin çabalarını birleştirebilecek yeteneğe sahip değildir.

Güçlerini ve çabalarını birleştirebilmeleri için tüm yığın örgütlerinin ortak bir platformu, tek bir savaşım doğrultusu ve tek bir politik çizgisi olması gerekir. Yığın örgütlerinin ortak eylem çizgisini ve doğrultusunu hazırlayabilecek, onların savaşımını tek ve ortak amaca yöneltebilecek örgüt ise, ancak Komünist Partisi olabilir.

Partinin sınıfsal örgütlülüğün en üst biçimi olarak oynadığı rol, kendini örneğin Rusya'daki burjuva-demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş sürecinde çok açık bir biçimde gösterdi. O sıralarda Rusya'da işçi sınıfı, askerler ve emekçi yığınları tarihte o zamana kadar eşine raslanmadık bir yığın örgütü olan İşçi-Asker-Köylü Sovyetlerini oluşturmuşlardı. Ama Sovyetler yığınları ve emekçilerin tüm yığın örgütlerini bütün güçleriyle devrimin sosyalist aşamasına hazırlanmaya yöneltebilecek açık bir politik programdan yoksundu ve ikili iktidara halk yararına son verebilecek güçte değildiler. Üstelik, Sovyetlerin yönetimini ele geçiren küçükburjuva partileri, savunma konumunda oportünist bir çizgi izleyerek, Sovyetleri halkın çıkarlarına karşı kullanıyorlardı. Sadece ekonomik savaşımdan yana olan ve "tarafsızlık" konumunda bulunan sendikalar da politik bir çizgi oluşturamazlardı. Sendikaların sosyalist devrim için savaşıma çekilmesi, onların tüm kendi eylem ve çıkışlarında ardıcıl politik bir çizgi izlemeleri koşuluyla olanaklı olabilirdi.

Parti, burjuva-demokratik devrimden sosyalist devrime geçişin gerekliliğini ve zorunluluğunu, bu geçişin gerçekleştirilmesinde partinin ve her yığın örgütünün rolünü ve yerini köklü bir şekilde temellendirdi. Bolşevik Partisi, Sovyetlerde proleter, enternasyonalist ve devrimci bir çizgi izleyerek bu kuruluşu kazanmayı ve Sovyetleri, sosyalist devrimi hazırlama ve gerçekleştirme organına dönüştürmeyi başarabildi. Parti, sendikaları da proletaryanın savaşkan sınıf örgütlerine dönüştürmeyi başardı ve sendikalar sosyalist devrimin hazırlanmasında ve başarıyla gerçekleştirilmesinde büyük bir rol oynadılar.

Bolşevik Partisinin devrimci deneyimi, burjuva ideologlarının Bolşeviklerin Sovyetleri ve emekçilerin yığın örgütlerini "ele geçirdikleri" ve onları parti direktiflerine ve emirlerine "bağlı kıldıkları" yolundaki iddialarını çürütmekte ve bu ideologların sahtekârlıklarını açığa vurmaktadır.

Öte yandan, yine Bolşevik Partisinin ve Komünist Partilerinin deneyimi, sendikaların komünist partilerinden "bağımsız olmaları", yığın örgütlerinin komünist partisinin yönetici rolü olmaksızın, geniş birlikler ve koalisyonlar kurmaları gerektiği konusunda ileri sürülen görüşlerin aslında işçi sınıfının örgütlü gücünü ve sermayenin birleşik gücüne karşı savaşta emekçilerin ortak baskısını zayıflatmayı amaçladığını gösteriyor.

Komünist partisi, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin en yüksek düzeyde sınıfsal örgütü olarak, kendisini hiçbir zaman yığın örgütlerinin yerine koymaz ve hiçbir zaman onlara kumanda etmez. Parti, onların eylemlerini ortak bir politik platform temelinde birleştirmek, yığın örgütlerini ortak amaca ulaşılması savaşımına kazanabilmek, onların savaşımını ortak savaşım rotasında birleştirebilmek için çaba sarfeder. Parti, böylece işçi sınıfının ve emekçilerin bütün yığın örgütlerinin politik önderi, örgütleyici ögesi ve birleştirici ekseni olarak ortaya çıkar. Böylece ortak amaca ulaşılmasını sağlar.

Parti işçi sınıfının yığınlarla bağlı öncüsüdür

SBKP'nin ve öteki Marksist-Leninist partilerin tüm dene-

yimlerinden çıkarılan ilkesel derslerden biri de şudur: **yığınlarla, milyonlarca emekçiyle parti arasında sıkı bağlar kurulması ve parti politikasının bu yığınlar tarafından desteklenmesi devrimci parti için yaşamsal bir zorunluluktur.**

1903'de RSDİP'nin İkinci Kongresinde işçi sınıfının öncü, bilinçli ve örgütlü müfrezesi olarak, devrimcilerin örgütü olarak kurulan yeni tip parti, aynı zamanda öncü ile emekçi yığınlar arasında canlı bağın ta kendisi olmuştur. Rusya'daki koşulların bir gereği, devrimciler örgütü kurulurken dar olmak zorunda kalmıştır. Ama parti hiçbir zaman kendi içine kapalı dar bir grup olmamış, konspiratif çalışmaların dar çerçevesi içine sıkışıp kalmamıştır. Öncü müfreze kendini işçi sınıfının karşısına koymamış tersine, ayrı ayrı işletmelerdeki işçiler üzerinde olduğu gibi, bir bütün olarak işçi sınıfı, tüm emekçiler üzerinde de sonuç belirleyici etki yapabilmek için çaba harcamıştır. Parti bu etkiyi,

- her şeyden önce **üyeleri aracılığıyla,** işçi topluluklarında sevilen ve sayılan, bu toplulukların lideri durumunda olan öncü işçiler aracılığıyla,
- **politikasıyla,** işçi sınıfının ve geniş halk kesimlerinin yaşamsal çıkarlarını yansıtan kendi belgileri aracılığıyla

yapabilirdi.

Parti burada şu yadsınamaz gerçekten hareket ediyordu: Tarihi yaratanlar, yeni adaletli toplum düzenini kuracak olanlar halk yığınlarıdır ve kendi tarihsel misyonlarını gerçekleştirebilmeleri için yığınlara yol gösterici gereklidir, gerçekten akıllı, savaşkan bir yönlendirici gereklidir. Böyle bir yönlendirici ancak devrimci parti olabilir.

İşçi sınıfının devrimci partisi varlığı ve tüm eylemleriyle, geniş emekçi yığınlarına kendi yaşamsal çıkarlarını gerçekleştirmeleri için yardım eder. RSDİP İkinci Kongresinde kabul edilen Parti Programı'nda **işçi sınıfının çıkarlarıyla partinin çıkarlarının ayrılmaz, birbirinden kopmaz olduğu** vurgulanmıştır. Parti, eylemlerinin yüce amacının proletaryanın

tarihsel misyonunu gerçekleştirebilmesi, proletaryanın yürüttüğü savaşımın sonul amaca ulaşarak zaferle sonuçlanması olduğunu programında ilan ediyordu. Böylece, partinin ancak ve ancak işçi sınıfı, tüm sömürülen ve ezilenler için var olduğunu belirtiyordu. Demokratik ve sosyalist devrimlerin getirdiği görevlerin ancak işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların savaşımı ile yerine getirilebileceğini vurguluyordu. Bunun için de işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarının parti ile sıkı sıkıya bağlı olması, partinin yol göstericiliğini benimsemesi ve partiyi desteklemesi gerektiğine dikkati çekiyordu.

Partinin tüm eylemlerinde parti saflarının yapısına büyük önem veren Lenin, parti ile sınıf arasında, örgütlü elemanlarla örgütsüz elemanlar arasında fark olduğunu, bununla birlikte partinin, sürekli olarak yığınlara yönelmesi, **yığınlarla, özellikle işçi sınıfının en bilinçli, savaşıma hazır ve yetenekli temsilcilerinin toplu olarak bulunduğu büyük işletmelerdeki işçi yığınıyla sağlam bağlar kurması,** bu bağları genişletip güçlendirmesi gerektiğini vurguluyordu. Lenin bu konuda şöyle diyordu: "Parti örgütlerimiz, **gerçek** sosyal-demokratları (komünistleri) kendi bünyesine alarak, ne denli daha sağlam olursa, parti **içinde** sallantılar, yalpalamalar ne kadar daha az olursa, partinin kendi çevresine, onun yönettiği işçi yığınının unsurlarına yaptığı etki de o denli daha geniş, çokyönlü, zengin ve verimli olacaktır."

Bolşevik Partisinin tüm eylemleri kurulduğu andan başlayarak 1917 Ekiminde Sosyalist Devrim'in zaferine kadar **yığınların içinde** gerçekleştirildi. Parti, güncel çalışmalarıyla, sabırlı, zahmetli çabalarıyla işçi sınıfının yeni yeni kesimlerini kendinden yana kazanmakla kalmıyor, aynı zamanda öncü işçilere dayanarak, emekçi proleter yığınlar arasında kendi etkisini de genişletiyordu. Bunun yanısıra parti, yığınlar arasında etkisini **yığınların devrimci bilincini artırma** yoluyla daha da derinleştiriyordu. Yığınların devrimci yönde eğitilmesi, düşmanla en çetin kavga dönemlerinde, sosyalist devrimin utkusu için savaşımda ve devrimin kazanımlarının savunulmasında belirleyici rol oynamıştır.

Bolşevik Partisinin bu deneyiminde, Leninci partinin eylemlerinin, günümüzde de önemini yitirmeyen genel ve temel çizgileri açıkça ortaya çıkmıştır.

Öte yandan deneyim parti ile yığınlar arasında sıkı bağların hiçbir zaman kendiliğinden oluşmadığını da gösteriyor. Partinin politikası yığınların yaşamsal çıkarlarını olduğu gibi yansıtsa bile, parti yığınların desteğini hiçbir zaman kendiliğinden ve bir seferde kazanmıyor. Partinin yığınlarla bağlanmada, onların desteğini kazanmada ustalaşması, hüner sahibi olması gerekiyor. Parti elbette, bu alanda da birçok zorluk ve engelin üstesinden gelmek zorundadır.

TKP 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, faşist diktatörlük koşullarında da işçi ve sendikal hareket, köylü hareketi, öğretmen hareketi, teknik elemanlar hareketi, avukatlar ve hukuk adamları hareketi, bilim adamları ve öğretim üyeleri hareketi, devlet memurları hareketi, esnaf ve zanaatçılar hareketi, gençlik hareketi, kadın hareketi, sanat, kültür ve basın adamları hareketi, sporcular hareketi, politik tutuklular ve yakınlarıyla dayanışma hareketi, politik göçmenler hareketi gibi çok çeşitli halk kesimlerinde, değişik yığınlar içinde etkisini artırmak için çalışıyor. Onların günlük istemleri için verdikleri savaşımın içinde yer alıyor. Yitirdikleri demokratik hakları geri alma yolundaki savaşımını destekliyor, bütün bu genel demokratik hareketleri faşizme karşı, demokrasi için savaşımda birleştirmeye çalışıyor.

Yığınların desteğini kazanma savaşımında parti, yığınların tek türden bir sınıfsal yapıya sahip olmadıklarını, yığınları oluşturan çeşitli sınıf ve katmanların, grupların toplumdaki yerini, çoğu kez ortak eylem platformu temelinde birleşmelerini zorlaştıran bilinç düzeyi ve psikoloji farklılıklarını dikkate alır. Bundan başka, her ülkenin tarihsel gelişmesindeki özellikler yığınların psikolojilerine ve davranışlarına kendi damgasını vurmakta, bu nedenle aynı katman ve grupların psikolojileri ve tutumları değişik ülkelerde farklılıklar göstermektedir.

Yığınları kazanmadaki güçlükler ve engeller ne olursa olsun, Marksist-Leninist parti halk kesimlerine gitmek, tüm yığın örgütlerinde çalışmak ve yığınlar neredeyse orada olmak zorundadır. Parti sataşmalardan, küçük düşürme girişimlerinden, kendisine kuşkuyla bakılmasından korkmaz. Burjuva görüşlerinin ve gerici, tutucu geleneklerin etkisi altında bulunan yığınların hoşgörü ve desteğini kazanmak için sabırla, kararlılıkla çalışır. Yığınları kazanma, onları parti politikasının doğruluğuna ikna etmekle, bu politikanın onların yaşamsal çıkarlarını yansıttığını kendilerine kavratmakla başlar. Burada elbette, yığınların bilinç düzeyini, onların kör inanç ve önyargılarını mutlaka dikkate almak, parti politikasının ilk anda tepkiyle, hatta düşmanca karşılandığı durumlarda bile yığınlar arasındaki çalışmaları aksatmadan yürütmek gerekiyor. Parti devrimci pratik tarafından sınanmış olan Leninci yığın çalışması ilkelerini ustaca, somut koşullara göre yaratıcılıkla uygulayarak, yığınların güven ve desteğini kazanır. **Yığınları kazanmak ve eğitmek onları kendi deneyimlerine dayanarak bilinçlendirmek ancak ve ancak savaşım içinde gerçekleşebilir.** Lenin şunu vurguluyordu: "Yığınların gerçek anlamda eğitimi partinin bağımsız politikası dışında ve ondan ayrı olarak düşünülemez ve yığınların kendi devrimci savaşımı olmadan asla gerçekleşemez. Sömürülen sınıfı sadece savaşım eğitir, sadece savaşım onun gücünün boyutlarını ortaya koyabilir, onun görüş açısını genişletir, onun yeteneklerini artırır, kafasını aydınlatır, iradesini çelikleştirir".

Yığınları parti politikasına kazanma çalışmaları sırasında parti yükseliş ve düşüş dönemlerinden geçebilir, yığınlar arasında etkisinin arttığı ya da zayıfladığı durumlarla karşı karşıya kalabilir. Bunun için, **parti ile yığınlar arasındaki ilişkilerin, bağların durumunu ve niteliğini sürekli araştırmak, denetlemek yığınları yönetmenin önemli ilkelerinden biridir.** Böyle bir yoklama ve denetim bu bağların sağlamlık derecesini saptamak için, bu bağları daha da genişletmenin yeni yollarını arayıp bulmak için gereklidir. Böyle bir denetim, partiye

- yığınların bilinç düzeyini soğukkanlılıkla değerlendirme,

●yığınlar için anlaşılmaz olan belgilerden vazgeçme,
●parti için açık-seçik olanın yığınlar için de açık-seçik olduğunu sanma, istenilen, özlenilen şeyleri gerçekleşmiş olgu gibi görme şeklindeki yaygın hatadan kurtulma

olanağı verir.

Parti belgilerinin yığınlar tarafından kavranamaması ya da benimsenmemesi, parti politikasının popülerlik kazanamaması durumunda böyle bir denetim ve yoklama, partinin yığınlar arasındaki etkisinin azalmasının ya da yitirilmesinin gerçek nedenlerini ortaya çıkarabilir. Başarı durumlarında ise, böyle bir analiz partiye, yığın çalışmasındaki başarılarının nedenlerini, değişik sınıf katman ve gruplar arasındaki çalışmalarda en sonuç alıcı eylem biçimlerinin neler olduğunu ortaya çıkarma, elde edilen etkiyi pekiştirmek ve genişletmek için yeni önlemler ve yöntemler oluşturma olanağı sağlar.

Sosyalist devrimin zaferi ve devrimci partinin iktidar partisi olması partinin yığınlar içinde çalışması sorununu gündemden indirmez. Devrimin kazanımlarını savunmak için de partiye ve onun politikasına destek gereklidir. Çünkü alaşağı edilen sömürücü sınıflar devrimin kazanımlarına mutlaka saldıracaklardır. Öte yandan yığınların güven ve desteği, yeni toplumu kurmanın önünde duran olağanüstü karmaşık ve zor ödevlerin yerine getirilmesi için de zorunludur.

Sosyalizmde emekçilerin erki aracılığıyla parti geniş halk yığınlarını sosyalist toplum kuruculuğunun ödevlerini çözmek için seferber eder. Parti, halk yığınlarının temel çıkarlarını dile getirir ve savunur. Sosyalizmde devlet sistemi, parti örgütleri, sendikalar, gençlik ve kadın örgütleri aracılığıyla, öteki yığın örgütleri ve kuruluşlar aracılığıyla, seçim kampanyaları, toplantılar ve tartışma forumları aracılığıyla, basın ve mektuplar aracılığıyla tüm sınıfların, sosyal grupların, ulus ve halkların istem ve gereksinimleri saptanır ve pratik olarak gerçekleştirilir.

Komünist partisi, iktidar partisi olarak da, yığınları kazan-

mak için savaşımda alaşağı edilen burjuvazinin ve sosyalizm düşmanı güçlerin karşı koyuşlarını kırmak, aşmak zorunda kalır. İktidardaki Marksist-Leninist parti eski olumsuz gelenekler, önyargılar, eski bireysel alışkanlıklar, dinsel inançlar sistemi şeklindeki yüzyıllar boyunca yığınların bilinçlerine kök salmış olan burjuva ve diğer sömürücü sınıfların ideolojisinin etkisinden onları kurtarmak, onların üzerindeki bu etkiyi kırmak gibi zor bir görevi yerine getirmek zorundadır. Öte yandan alaşağı edilmiş eski egemen sınıflar, yığınları etkileyebilmek için her araç ve yönteme, demagoji, iftira ve yalana dek her şeye başvurur. Özellikle emekçilerin kimi geri kesimlerine ve ayrı ayrı sosyal gruplara seslenerek bunlar arasındaki etkilerini korumaya çabalarlar.

Sosyalizmin kurulmasından sonra da karşı-devrimci çabalar son bulmaz. Emperyalizm bu yönde dışardan çabalarını sürdürür. Son yıllarda ABD'de ve öteki kapitalist ülkelerde erkte bulunan tekelci burjuvazi ve onun en gerici güçleri, SSCB ve öteki sosyalist ülkelere karşı "psikolojik savaş" açmış bulunuyorlar. Marksist-Leninist partileri ve reel sosyalizmi karalamak için, emekçileri partilerinden koparabilmek amacıyla, toplumu devrimci yoldan yenileme süreci içinde partinin gücünü zayıflatmak için şimdiye dek görülmedik boyutlarda bir antisovyetizmi ve antikomünizmi körüklüyorlar.

Komünist partisi devrimci sürecin her aşamasında yığınlar içindeki çalışmasını güçlendirmek, geliştirmek, yığınları her seferinde partinin politikasına yeniden kazanmak için aralıksız çaba harcamak zorundadır.

Leninci örgüt ilkeleri kalıcı ve evrenseldir

Parti, canlı bir politik organizmadır. Parti, işçi hareketiyle birlikte gelişir ve kendi örgütsel yapısını değişen duruma ve koşullara uygun bir düzeye çıkarır. Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri'nde şöyle deniyor: "Tüzük donmuş bir kalıp değildir... Gelişme sürecinde ortaya çıkan örgütsel deneyler derslere dö-

nüşür ve onun en genel ilkeleri tüzüğe girer." Örgüt biçimlerinin ve parti örgütlerinin yapısının değişmesine karşın, Leninizmin örgütsel ilkeleri, tıpkı onun ideolojik-teorik temelleri gibi, değişmez olarak kalır.

Bu ilkeler, tüm dünya komünist hareketinin yaşamında değişmez bir yasallık olmuştur. Çünkü bu ilkeler yaşam tarafından, her Komünist Partisinin kendi deneyimiyle kanıtlanmıştır. Bunların kalıcılığının en yadsınmaz kanıtı da, kuşkusuz gerek SSCB'de gerekse daha bir dizi ülkede işçi sınıfının Marksist-Leninist Komünist Partisinin kendi deneyimiyle kanıtlanmıştır. Bunların kalıcılığının en yadsınmaz kanıtı da, kuşkusuz, gerek SSCB'de gerekse daha bir dizi ülkede işçi sınıfının Marksist-Leninist Komünist Partisinin yönetiminde elde ettiği evrensel-tarihsel zaferlerdir.

SORULAR:

8- Marksist-Leninist partinin örgütsel temelini neler oluşturur?

9- Demokratik merkeziyetçilik nedir ve Komünist Partisinin yaşamı ve eylemleri açısından ne gibi bir önem taşır?

10-"Parti, işçi sınıfının öncü müfrezesi ile milyonlarca emekçi yığını arasındaki bağın ta kendisidir" biçimindeki Leninci saptama ne anlama gelmektedir ve bu bağ nasıl kurulmaktadır?

11- Marksist-Leninist partinin örgütsel ilkeleri, parti eyleminin değişik koşullarında nasıl uygulanıyor?

IV. DEVRİMCİ PARTİNİN POLİTİKASININ İLKELERİ

Marksist-Leninist partinin teorik çalışmalarının sonuçları, programında yer alan istemler, işçi sınıfının ve geniş emekçi yığınlarının çıkarları için, devrimin zaferi için savaşımda partinin saptadığı pratik önlemler partinin politikasında dile gelir ve yine bu politika aracılığıyla yaşama geçirilir. Emekçi yığınları, partinin devrimci-dönüştürücü eylemlerinin hangi amacı güttüğünü onun politikasında görürler. Ayrıca parti politikası, bu amaca hangi yoldan ulaşılacağını da gösterir.

Komünist Partilerinin politikasının içerik ve amaçları komünizme düşman güçlerin her zaman başlıca saldırı hedeflerinden biridir.

Teoriye dayalı strateji ve taktik

Marksist-Leninist teori, proletaryanın ve öteki emekçi yığınlarının sömürü ve ezgiyi ortadan kaldırmak ve sınıfsız toplumu kurmak için yürüttüğü sınıf savaşını yönetme bilimidir. Bu bilim, partinin politik strateji ve taktiğini içerir. Devrimci partinin politik stratejisi ve taktiğinin hazırlanmasında bazı genel ve ortak ilkelere, en başta da **bilimsellik ilkesine** uyulması zorunludur.

Politik strateji, partinin genel, ana politik çizgisi demektir. Strateji bütün bir tarihsel dönem için geçerlidir. Strateji bu tarihsel dönemin ana görevlerinin yerine getirilmesini amaçlar. Örneğin TKP'nin politik stratejisi sosyalizme büyüyecek antiemperyalist demokratik halk devrimi stratejisidir. TKP 5. Kongresi bu devrime yaklaşmanın yolu, onun ön adımı olarak "ulusal demokrasi" hedefini ortaya koymuştur.

Taktik ise, partinin güncel politikası demektir. Taktik belli somut durumda başvurulan savaşım biçimlerini, yöntem ve araçları içerir, günlük savaşımın değişen koşullarına göre değişir. Taktik, benimsenen strateji temel alınarak kısa bir dönem için hazırlanır. Ana amacı işçi sınıfının en yakın görevlerinin yerine getirilmesidir. Ama, taktik ana politik çizginin, yani stratejinin adım adım gerçekleştirilmesine yöneliktir. İçinde bulunulan tarihsel dönemin görevinin çözülmesi hedefiyle bağlıdır. Örneğin demokrasiyi kazanmak için bütün muhalefet güçleri arasında ulusal demokratik diyalogun sağlanması, erken seçimle, Özal hükümetinin yıkılmasıyla cuntaya ağır bir darbe indirmek, TKP'nin uyguladığı taktiklerdir. Bütün bu taktikler ulusal demokratik güçlerin birliğinin sağlanması, faşist diktatörlüğün yıkılması ve ulusal demokrasinin kurulması hedefleriyle bağlıdır.

İşçi sınıfının devrimci partisinin taktiği derken Lenin "partinin politik tavrını ya da karakterini, yönelimini, onun politik eylem araçlarını" kastediyor ve şöyle diyordu: "Parti kongrelerinde onaylanan taktik kararlar partinin, yeni ödevler ya da yeni politik durum karşısında politik tutumunu tam ve kesin olarak belirlemek için alınmaktadır."

Partinin politikası bir bilimdir

Devrimci partinin politikası karmaşık bir bilimdir ve hazırlanması da bilimsel bir yaklaşım gerektirir. Lenin, politikayı matematikle karşılaştırarak şunu vurguluyordu: "Politika, aritmetikten çok, cebire benzer, hatta, daha da çok yüksek matematiğe benzer". Bunun için, politikanın bilimsel temele dayalı olarak hazırlanması Leninizmin önemli bir gereğidir. TKP MK Genel Sekreteri H. Kutlu yoldaşın "Yol ve Amaç"ın 9. sayısında yayınlanan "TKP ve Demokrasi Savaşı" başlıklı yazısı TKP'nin politikasını nasıl ilkesel saptadığını somutluyor.

Politik alanda ve devrimci savaşımda sınıflar ve nüfusun değişik katmanları, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda ve bu

çıkarların bilince ne ölçüde yansıdığına ve ne derece kavrandığına göre davranırlar. Kimi durumlarda kendiliğinden, hatta kendi sınıfsal çıkarlarına ters düşebilecek davranışlarda bulunurlar. Bu nedenle politika sadece isteklere ve önsezilere dayanılarak kurulamaz ve politikada asla hayale yer verilemez. Bu konuda Lenin şöyle diyordu: "Proletarya partisi için kendi taktiğini sırf sübjektif istekler ve hevesler üzerine kurmaktan daha tehlikeli bir hata olamaz..."

Lenin ve Bolşevik Partisi, parti politikasını hazırlarken, Menşeviklere ve öteki parti düşmanı sağ ve "sol" gruplara ve akımlara karşı çetin bir savaş vermek zorunda kalmıştır. Çünkü bunlar reformizm, dogmatizm ya da küçükburjuva anarşizmi ve serüvenciliği konumlarındaydılar.

Politikanın hazırlanmasının bilimsel temelini, toplumsal gelişmenin devrimci teori tarafından ortaya konan objektif yasallıkları, özellikle sınıf savaşımı yasallığı oluşturur

Toplumsal ilişkilerin objektif değerlendirilmesi

Lenin, işçi sınıfının devrimci Marksist partisinin politikasının hazırlanmasındaki bilimsel niteliğin özünü şöyle formüle etmiştir: "Toplumdaki tüm sınıflar arasındaki, istisnasız bütün sınıflar arasındaki ilişkiler yumağının objektif değerlendirilmesi, dolayısıyla o toplumun objektif gelişme düzeyinin dikkate alınması ve aynı zamanda bu toplumla öteki toplumlar arasındaki ilişkilerin hesaba katılması öncü sınıfın doğru taktiğine sağlam bir dayanak oluşturabilir.

Bu, sadece toplumun o anda gelişmesinin hangi aşamasında bulunduğunun bilinmesini değil, aynı zamanda,

- o aşamanın ayrı ayrı evrelerinin hangisinde olunduğu nun bilinmesini;
- başlıca çelişkilerin ve bunların hangi nitelikte ortaya çıktıklarının bilinmesini;
- sınıflar arasındaki savaşımın nedenlerinin ve niteliklerinin,

bu sınıfların sahip olduğu gücün ve tavırlarının bilinmesini;

●devrimin olgunlaşma sürecinin, devrimci durumun belirmesinin nedenleri, koşulları ve zamanının bilinmesini

de gerekli kılıyor.

Toplumsal ilişkilerin bir bütün olarak objektif değerlendirilmesi ise, her şeyden önce, **sınıflar arasındaki karşılıklı güçler oranının** belirlenmesini gerektiriyor.

Güçler oranı,

●her sınıfın ekonomik konumuna;

●politik erkin hangi sınıfın elinde bulunduğuna;

●her sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyine;

●her sınıfın tarihsel deneyim birikimine,

●politik partilerin ve yöneticilerinin yetenek ve ustalığına,

●sınıf savaşı koşullarında kaçınılmaz olan uluslararası bağlara,

●çeşitli politik ilişkilere ve bağlaşıklıklara

bağlıdır.

Bununla birlikte, Lenin ilişkilerden söz ederken, her zaman belirli, somut bir toplumdaki ilişkileri gözönünde bulundurmuştur.Çünkü aynı tarihsel aşamada birbirinin aynısı iki toplum olamayacağı gibi, belli bir toplum içinde, belli bir tarihsel aşama çerçevesinde kısa ya da daha uzun bir dönem boyunca sınıflararası ilişkilerin toplamı da aynen, hiçbir değişikliğe uğramaksızın kalamaz. Zira sözkonusu ilişkiler toplamı, çelişkilerin ve sübjektif faktörlerin gelişmesine bağlı olarak, tarihsel bakımdan kısa bir süre içinde değişikliğe uğramaktadır.

Belirli bir toplumdaki sınıfsal güçler oranı, o toplumdaki her sınıf kendi temel çıkarlarını savunurken, belirli tarihsel koşulların da etkisiyle değişebilir. Hiçbir sınıf, bu arada sömürücü sınıf da, tektürden değildir. Örneğin emperyalizm aşamasında burjuvazinin temel sınıfsal çıkarları çok çeşitli yollardan, burjuva demokrasisi yöntemlerinden askersel ya da faşist diktatörlük yöntemlerine dek değişik yollardan gerçekleştirilebilir. Burjuvazinin, bir sınıf olarak, tektürden olmayışı onun değişik kesimleri arasında çelişkiler yaratabilir. Örneğin, bur-

juvazinin kendi çıkarlarını savunmak için faşist diktatörlük yöntemine başvuran kesimiyle, faşist diktatörlüğün burjuva demokratik hak ve özgürlükleri yok etmesinden zarar gören kesimi arasında çelişkiler belirebilir.

Belirli tarihsel koşullarda o toplumdaki her bir sınıfın kendi temel çıkarlarının gerçekleştirilmesi için başvurabileceği olası bütün yolların objektif olarak değerlendirilmesi, her sınıfın tavır ve hareketlerinin ana doğrultusunun doğru olarak değerlendirilmesine yardım eder. Dolayısıyla bütün bunların partinin politik stratejisinin ve taktiğinin hazırlanmasında dikkate alınması gereklidir.

Bu durum, farklı ülkelerin Marksist-Leninist partilerinin politikalarının, strateji ve taktiklerinin ortak ilkeleri olduğunu yadsımıyor. Tersine bu ortak ilkeler her sınıfın ulustan ulusa değişmeyen özünü yansıtıyor ve sınıfın kendi doğasından ve amaçlarından kaynaklanıyor.

Tarihsel deneyim Komünist Partilerinin politikasının bilimsel niteliğini, politikanın hazırlanmasındaki genel ve ortak ilkeleri tamamıyla doğrulamıştır. Zira bu genel ilkeler bütün ülkelerdeki işçi sınıfının ortak özünü, sömürücü sınıfların ortak doğasını, orta katmanların, küçükburjuvazinin ortak doğasını yansıtmaktadır.

Leninci ilkeleri benimseyen her parti bütün sınıfları çokyönlü ele alıp değerlendirir, her sınıfın gücünü ve bağlarını tam olarak saptamaya özen gösterir, böylece her sınıfın, çelişkilerin keskinleşmesi ve sınıf savaşının sertleşmesi koşullarında nasıl bir tavır alabileceğini önceden kestirebilir. Leninci parti, kendi politik stratejisini hazırlarken, sınıf savaşının geliştiği objektif koşulları eksiksiz yansıtmaya, tüm iç ve dış objektif faktörleri ve ayrıca, sınıf savaşının yönünü ve gidişini etkileyebilecek sübjektif faktörleri eksiksiz gözönünde bulundurmaya büyük özen gösterir. Parti burada, hem kendi devrimci deneyimini hem de diğer ülkelerdeki devrimci savaşımın deneyimlerini dikkate alır.

Devrimci partinin politikasının strateji ve taktiğinin temel ve genel ilkeleri

Lenin, politikanın bilimsel niteliğini açıklarken, politikanın hazırlanması sırasında kesinlikle uyulması gereken temel, ortak ilkelere, aynı zamanda strateji ve taktiğin genel ilkelerine dikkati çekiyordu. Lenin, bu konuda şöyle diyordu: "Bilim, birincisi, başka ülkelerin de, özellikle o ülkeler de kapitalist ülke ise ve eğer o ülkeler benzeri bir durumu yaşıyorsa ya da oldukça benzeri bir deneyimden geçmiş ise, o ülkelerin devrimci deneyiminin dikkate alınmasını gerekli kılmakta; ikincisi, politikanın saptanmasında bir tek parti ya da grubun istem ve görüşlerine, bilinç düzeyine, savaşa atılma hazırlığının derecesine değil, o ülke içinde varolan ve eylem gösteren TÜM güçlerin, grupların, yığın örgütlerinin, partilerin, sınıfların ve yığınların hesaba katılmasını zorunlu kılmaktadır."

Devrimci partinin politikasının, strateji ve taktiğinin temel ve genel ilkeleri TKP'nin ve öteki Marksist-Leninist partilerin politikasında somut olarak görülüyor. Bu ilkeleri şöyle sıralayabiliriz:

●**Parti strateji ve taktiğinin bilimsel olarak hazırlanması.** Teori ile pratiği ustaca birleştirmek hem toplumsal gelişmenin ve sınıf savaşının, hem de devrimci hareketin deneyimini, yasallıklarını bilmek ve uygulamak, yeni oluşan durumları sürekli analiz etmek ve o ülkedeki tüm sınıf ve politik güçleri hesaba katmak.

●Devrimci hareketin içinde bulunduğu stratejik aşamayı, stratejik aşamanın getirdiği ana görevi, savaşımın ana doğrultusunu, içinde bulunulan aşamanın ana görevini yerine getirebilmek için sonuç belirleyici darbenin indirilmesi gereken baş düşmanı, baş düşmanın güçlerini, yetenek ve olanaklarını tam olarak belirlemek.

●Baş düşman karşısındaki muhalefet güçlerini, bunlar arasında sallantılı olanları, baş düşmanla uzlaşmaya yatkın olanları, açık ve net olarak belirlemek. Baş düşmanla uzlaşmaya gidenleri açığa vurmak, onların devrimci güçlere karşı yaptıkları çıkışları yermek, tehlike karşısında muhalefet güçlerini zamanında uyarmak. Muhalefet güçlerinin baş düşmana karşı her çıkış ve eylemini desteklemek.

●Her bir stratejik aşamanın getirdiği görevlerin çözümünde çıkarı olan tüm devrimci güçleri birleştirmek. İşçi sınıfının bağlaşıklarını belirlemek. Stratejik aşamanın ortak görevlerinin çözümüne toplumun öteki katman ve hareketlerinin katılımını sağlayacak, onları birleştirecek yol ve yöntemleri belirlemek. Partinin politikasına yığınları kazanmada ustalaşmak.

●Uluslararası koşulları, ülkenin diğer ülkelerle olan ilişkilerini, ülkedeki devrimci hareketin uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketiyle bağlarını gözönünde bulundurmak.

●Tüm savaşım biçimlerini benimsemek ve savaşımın her aşamasında en etkin, en uygun savaşım biçimini bulup uygulamak.

●Tüm öteki ödevlerin çözümüne yolu açacak kilit görevi, savaşımın yönünü belirleyecek ana halkayı bulup çıkarma yeteneğine sahip olmak.

Her savaşım biçimini zamanında uygulayabilmek

Lenin politikanın askerlik sanatından daha karmaşık olduğunu belirtir. Eğer bir ordu, karşı tarafın, yani düşmanın sahip olduğu ya da olabileceği tüm silah tiplerini tanımazsa, savaşta kullanılan tüm araç ve yöntemleri bilmezse, bunları kullanmaya hazırlanmazsa, o ordunun tutumu hiç de akıllıca bir davranış sayılmaz. Politikada ise, devrimci sınıf ve onun partisi için şu veya bu koşulda hangi savaşım biçiminin ve aracının daha yararlı ve elverişli olabileceğini önceden kestirmek

daha zordur. Eğer parti tüm savaşım biçim ve araçlarını benimsememişse, savaşımı her koşulda ve her araçla yürütmeye hazırlıklı değilse, özellikle durumdaki ani bir değişiklik partinin o zamana kadar önem vermediği ya da çok zayıf bir olanak olarak gördüğü savaşım biçimini gerektiriyorsa ve parti böyle bir savaşım biçimine hazırlıklı değilse, böyle bir parti yenilgiye uğrayabilir.

Parti ve devrimci sınıf, eğer tüm savaşım biçimlerini benimsemiş ve savaşımı her koşulda ve her araçla yürütmeye hazırlanmışsa, durumun gerektirdiklerine en uygun düşen savaşım biçimini seçmede ve uygulamada zorluk çekmez. En etkili savaşım biçimini doğru seçebilme yeteneği büyük önem taşır. Çünkü doğru savaşım biçiminin seçilmesi düşmanı can damarından vurma, devrimci sınıfa ise en az kayıpla en büyük başarı elde etme olanağını verir. Doğru savaşım biçimini seçme yeteneği partinin doğru bir politik çizgi izlemesiyle birlikte, partiye daha aktif bir eylem yürütme, inisiyatifi ele geçirme ve en karmaşık, en çetin koşullarda bile inisiyatifi elinde bulundurarak olumlu sonuçlara ulaşma olanağı verir. Bazen düşmanın kendisi için en tehlikeli saydığı silahın işçi sınıfı tarafından kullanılmasına, o andaki durum ve koşullar elvermeyebilir. Ama bu durumda da, tüm savaşım biçimlerinin benimsenmiş olması ve bir savaşım biçiminden hemen öteki savaşım biçimlerine geçme ve uygulama yeteneği işçi sınıfının güçlerinin korunmasına yardım eder. Ona zamanı geldiğinde düşmana ağır bir darbe indirme olanağı sağlar. Örneğin, Rusya'da 1905-1907 devriminin yenilgisini izleyen gericilik yıllarında Rusya komünistleri, savaşım koşullarının tepeden tırnağa değiştiği ağır bir dönem yaşadılar. Ama Leninci taktiğe sıkı sıkıya bağlı kalarak, bir savaşım biçiminden hemen öteki savaşım biçimine geçmeyi başardılar ve bu sayede partiyi korudular. Yığınlarla bağlarını yitirmediler. Böylece, gelecekteki zaferlerin temellerini daha o zamandan atmayı başardılar.

TKP, 1980 darbesinden sonra geri çekilme taktiğini uygulamaya başladı. Ancak bu değişikliğe yeterince hazırlıklı olmadığı

için önemli kayıplar verdi. Ama yönetici kadroların ezici çoğunluğunu düzenli geri çekiliş içinde koruyabildi. Herşeye rağmen geri çekilme taktiğinin son çözümlemede başarıyla uygulanabilmesi, partimizin çalışmalarını ağır saldırı altında ara vermeden sürdürmesini sağladı. Ağır darbe yemiş olan örgüt toparlanıp yeniden güçlenme sürecine girmeyi başardı. Buna dayanılarak Partimizin 5. Kongresinde de "işçi sınıfımızın, halkımızın yazgısını değiştirebilecek, onun katılımı olmadan hiçbir ulusal ve sosyal sorunun çözülemeyeceği güçlü bir TKP yaratmanın ellerimizde olduğu" saptaması yapıldı. Bu saptamanın ışığında, TKP MK 4. Plenumunda "Demokratik Türkiye, Daha güçlü TKP!" belgisi altında, demokrasiyi kazanma savaşımını daha da yükselterek, TKP'ni bu savaşımın içinde güçlendirerek onu toplumsal yaşamın vazgeçilmez bir gücü durumuna getirme kararı alındı.

Proleter enternasyonalizmi

Partinin temel politik ve örgütsel ilkelerinden biri de proleter enternasyonalizmidir. Proleter enternasyonalizmi, aynı zamanda, işçi sınıfının ideolojisidir.

A) POLİTİK İLKE OLARAK
PROLETER ENTERNASYONALİZMİ:

Marks, Engels ve Lenin proleter enternasyonalizmini **uluslararası işçi sınıfının, tüm ülke ve uluslardan emekçilerin ortak çıkar ve amaçlarının, ortak politikanın ve ortak amaçlara ulaşılması için ortak savaşım vermenin bilimsel bir ifadesi** olarak anlıyorlardı. Çıkarların ortak olması ortak sınıfsal temelden, yani her ulustan, kapitalist sisteme bağlı her ülkeden işçi ve emekçilerinin patronlar, öncelikle de tekelci burjuvazi tarafından sömürülmesinden kaynaklanıyor. Kaldı ki, günümüzde kapitalist ülkelerdeki bütün emekçiler, şu ya da bu şekilde, çokuluslu şirketler tarafından da sömürülüyor. Bir işletmedeki, bir işkolundaki ve bütün bir ülkedeki işçilerin savaşımlarında başarılı olabilmeleri için tüm işçiler arasında dayanışma kaçınılmaz bir zorunluluktur. Tüm

emekçilerin gücü işte bu dayanışmada, bütün uluslardan işçilerin birliğinde yatmaktadır.

Patronlar, tekelci burjuvazi ve burjuva hükümetleri bunu çok iyi bilirler. Bu nedenle kendi sınıfsal çıkarlarını savunabilmek için, işçilere karşı daha başarılı savaşabilmek için birleşirler ve birbirlerine yardım ederler. Ve, herhangi bir ülkenin emekçileri devlet erkini ele geçirip talan ve sömürünün ürünü olan büyük özel işletmeleri kapitalistlerin ellerinden çekip aldıklarında, uluslararası burjuvazi değişik ülkelerdeki burjuva hükümetleri aracılığı ile, olanaklı olduğunda silahlı müdahale de dahil, her türlü zora başvurarak, o ülkedeki halk erkini yok etmeye çalışır. Büyük Sosyalist Ekim Devriminin zaferinden hemen sonra böyle olmuştur. Onu izleyen devrimlerin ardından birçok ülkede de böyle olmuştur. Amerikan emperyalizminin Grenada'da emekçilerin kazanımlarını kanla, ateşle yoketmesi, ABD emperyalistlerinin Küba'daki, Nikaragua'daki emekçilerin devrimci kazanımlarını yoketmeye yönelik saldırıları bunun en son örnekleridir.

Bugün, tüm emekçiler ve ezilen halklar sömürüye ve sömürücülere karşı, savaşımda ulus, dinsel inanç, ırk farkı gözetmeksizin savaşımda birleşiyor. Güçlü ve birleşmiş bir sınıf düşmanı olan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşta birbirlerine politik, ekonomik, askersel her türlü yardım, dayanışma ve destekte bulunuyor.

Lenin şunu vurguluyor: "Gerçekte bir tek enternasyonalizm vardır: Bu da **kendi** ülkesindeki devrimci hareketin ve devrimci savaşımın gelişmesi için özveriyle çalışmaktır. İstisnasız **tüm** ülkelerde aynı savaşımı, aynı doğrultuyu ve **ancak bir tek bunu** vargüçle (propagandayla, manevi ve maddi yardımla) desteklemektir."

İlk Leninci partinin kurulmasından günümüze dek Komünist Partileri proleter enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlılığın somut örneklerini verdiler. Büyük Sosyalist Ekim Devriminin doğrudan etkisi altında kurulan TKP 65 yıllık savaşımı boyunca

burjuvazinin, polisin her türlü saldırı ve entrikasına karşın proleter enternasyonalizminden milim şaşmadı. Uluslararası komünist hareketin birliği ve onun tüm antiemperyalist güçlerle ve barış güçleriyle bağlaşıklığı için aralıksız çalıştı. Uluslararası komünist hareketin öncüsü, temel dayanağı SBKP ile kardeşçe birliği, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm reel sosyalizm ülkeleriyle dayanışmayı kendine ilke edindi. Komünist Partileri, dünya komünist hareketi güçlendikçe proleter enternasyonalizmi de gelişiyor, zenginleşiyor.

1917 Ekim Devrimiyle SBKP'nin iktidar partisi olmasından sonra, SSCB'de ve daha sonra öteki birçok ülkede sosyalist toplumun kurulmasıyla, proleter enternasyonalist politika uygulama olanakları çok daha artmıştır. Ekim Devriminin utkusundan hemen sonra, genç Sovyet devleti Türkiye, Afganistan ve İran'a yardımda bulundu. Sovyet halkının ülkemize enternasyonalist desteği, 1920'lerde emperyalizme karşı verilen ulusal kurtuluş savaşının zafere ulaşmasına yardımcı oldu. SSCB, Çin halkına da Japon emperyalistlerine karşı savaşta yardım etti. SSCB'nin ve öteki sosyalist ülkelerin Amerikan saldırısına karşı savaşta Vietnam ve Laos halklarına yaptığı yardımı tüm dünya halkları çok iyi biliyor. Yine bu ülkelerin Küba, Angola, Etyopya, Afganistan halklarına ve gelişmekte olan bir dizi ülkeye destek ve yardımları bu ülkelerin ve halkların Amerikan emperyalizminin saldırı planlarına ve girişimlerine karşı koyabilmelerine, devrimci kazanımlarını başarıyla savunabilmelerine ve yeni yaşamı başarıyla kurmalarına büyük katkılarda bulundu, bulunuyor.

Sosyalist ülkeler arasındaki enternasyonalist ilişkiler, sosyalist ülkelerin ve birçok kapitalist ülkenin işçi ve sendikalarının, uzun süreli grev savaşımlarındaki ya da diktatörlük rejimlerinin baskısı altındaki işçi hareketleriyle dayanışma eylemleri, barış hareketinin sınırlar aşan ortak eylemleri proleter enternasyonalizminin günümüzdeki zenginleşen, derinleşen içeriğini kanıtlıyor. Proleter enternasyonalizmine bağlılık TKP programında belirtildiği gibi, "partinin kendi ülkesinin işçi sınıfı önündeki sorumluluğu ile tüm ülkelerin işçileri önündeki so-

rumluluğunu birleştirmeyi" gerektirir. **Uluslararası komünist hareketinin öncüsü, temel dayanağı olan SBKP ile kardeşçe birlik ve bağlılık proleter enternasyonalizminin hem güç kaynağı hem de temel göstergesidir.**

B) ÖRGÜTSEL İLKE OLARAK
PROLETER ENTERNASYONALİZMİ:

Partinin örgütsel bir ilkesi olarak proleter enternasyonalizmi, Marksist-Leninist partinin bütünüyle enternasyonalist bir parti olarak kurulması anlamına gelir. Ulus, ırk ve dil farkı gözetmeksizin her emekçi Marksist-Leninist partinin üyesi olabilir.

Çokuluslu bir ülkede yerel parti örgütleri, o bölgede ezici çoğunluğu oluşturan ulusu temsil eder. Çeşitli ulusları temsil eden yerel parti örgütleri bölünmez bir bütün olan partinin vazgeçilmez birer parçasıdır.

Marksist-Leninist parti, değişik uluslardan emekçilerin çeşitli alanlarda tek bir birleşik sınıf örgütünde birleşmeleri için çalışır. Örneğin, işçilerin tek bir politik ve tek bir sendikal örgütte, köylülerin tek bir kooperatif örgütünde, diğer emekçilerin de tek ve birleşik meslek örgütlerinde biraraya gelmeleri için ardıcıl çaba harcar.

***

Büyük Sosyalist Ekim Devriminin utkusundan hemen sonra V.İ.Lenin bütün ülkelerdeki komünistlere şöyle sesleniyordu: "Burjuvazi varsın kılıç şakırdatsın, gözü dönmüşçesine hiddetlensin, istediği kadar kudursun. Bolşeviklerde öç almak için aptallığın binbir çeşidine başvursun, dünün ve yarının Bolşeviklerinin (Hindistan'da, Macaristan'da, Almanya'da vb.) yüzlercesini, binlercesini, yüzbinlercesini kırmaya, kılıçtan geçirmeye kalkışsın, böyle yapmakla burjuvazi, tarihin mahkûm ettiği bütün sınıflar gibi davranmaktadır. Komünistler, ne olursa olsun, geleceğin kendilerine ait olduğunu bilmelidir. Ve bunun için biz, büyük devrimci savaşımımızda o büyük coşkumuzu burju-

vazinin saldırılarını daha bir soğukkanlılıkla ve akıllıca hesaba katma becerimizle birleştirmeliyiz, birleştirmek zorundayız."

Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri tarafından komünizme, Komünist Partilerine, SSCB'ne sosyalist devletlere, tüm barış ve ilerleme güçlerine karşı açılan yeni "haçlı seferi" burjuvazinin yeni bir kudurgan saldırı girişimidir. Ne ki, saldırının sonu da, can çekişen burjuvazinin geçmişteki saldırılarından farklı olmayacaktır. Komünistler, insanlığın barış ve toplumsal ilerleme yolunda ilerlediğinden ve ilerlemeye devam edeceğinden eminler. Onlar, bu yüce dava uğruna tüm güçlerini, en değerli varlıklarını vermeye hazırdırlar ve veriyorlar da!

SORULAR:

12. Marksist-Leninist partinin politikası derken bundan ne anlıyoruz?
13. Marksist-Leninist partinin stratejisi nedir, taktik nedir, stratejiyi taktikten ayırdeden nedir?
14. Marksist-Leninist partinin politikasının temel ilkeleri nelerdir?
15. Komünist partisinin tüm savaşım biçimlerini niçin çok iyi benimsemesi gerekiyor?
16. Marksist-Leninist partinin ideolojisi, politik ve örgütsel ilkesi olarak proleter enternasyonalizmi neyin ifadesidir?

KÜÇÜK SÖZLÜK

EMEK ÜRETKENLİĞİ: Üretimde harcanan emekle elde edilen ürünün miktar ve kalitesi arasındaki oran. Başka bir deyişle, belli bir miktar emek harcandığında ne kadar ve hangi kalitede ürün üretilebildiğinin göstergesi. Emek üretkenliğinin artması, aynı miktar, nitelik, yoğunluk ve karmaşıklıktaki emekle daha fazla miktarda ya da daha üstün nitelikte ürün üretilmesi anlamına gelir. Emek üretkenliğinin artmasıyla, üretilen her bir ürüne daha az miktarda emek geçer. Dolayısıyla her bir ürünün değeri düşer. Kapitalizm koşullarında emek üretkenliğinin yükselmesi patronların kârını yükseltici, sömürü oranını artırıcı bir rol oynar. Sosyalizmde ise emek üretkenliğinin yükselmesi, işletmelerin kazancını artırır, dolayısıyla emekçilerin yaşam düzeyini yükseltici rol oynar. Sosyalizmde emek üretkenliğinin yükselmesi, sosyalizmin kapitalizm karşısında kesin bir zafere ulaşması için son tahlilde en önemli faktördür. Günümüzde daha modern, rasyonel, otomatik, elektronik üretim araç ve tekniklerinin kullanılmaya başlanması emek üretkenliğini şimdiye kadar görülmedik boyutlara yükseltmektedir. Bu kapitalizmde işsizliğin artmasında önemli bir rol oynamaktadır.

DÜNYA DEVRİMCİ SÜRECİ: Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile başlayan içinde yaşadığımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağındaki devrimci hareketlerin tümü. Dünya devrimci süreci, bu sürecin üç ana akımı olan dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi tarafından yürütülür. Çağımızın ana devrimci gücü dünya sosyalist sistemidir. Dünya sosyalist sistemi, tüm ilerici insanlık için uluslararası işçi sınıfının en büyük kazanımıdır. Dünya sosyalist sistemi barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme için savaşım veren bütün halklara bu savaşımlarında emin bir dayanak oluşturmaktadır. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı, dünya devrimci sürecinin bir diğer önemli bileşenidir. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı, kapitalizmin kalelerindeki devrimci savaşımın, buralardaki antiemperyalist hareketin ana itici gücüdür. Ulusal kurtuluş hareketi de dünya devrimci sürecinin ayrılmaz bir parçasıdır. Emperyalizmi, onun sömürgeci ve yenisömürgeci politikasını hedef alır. Eskimiş toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması, barış ve toplumsal ilerleme için savaşım verir. Ayrıca barış, uluslararası işbirliği ve güvenlik, yumuşama için savaşım veren ilerici güçlerden oluşan geniş barış yanlısı ve savaş karşıtı hareketler, faşizm ve diğer baskı rejimlerini devirmek için savaşım veren çok çeşitli, tek türden olmayan, antiemperyalist yönelimli gruplaşmalar ve güçler de dünya devrimci sürecinin içinde yer alırlar.

TEORİ: Objektif (nesnel) gerçeğin insan bilincine yansımasının temel biçimi. Teori, objektif gerçeğin veya insanın tinsel (manevi) yaşamının belirli bir alanı hakkında bir ifadeler sistemi biçimindeki genelleştirilmiş bilgidir. Teoriler belirli bir alanın yapısını, işlevini ve yasallıklarını genelleştirilmiş, fikirler haline getirilmiş biçimde yansıtır ve formüle eder. Teoriler bilimin belirleyici parçasıdır, bilimin omurgasıdır. Bilimin deneysel bilgi, mantıksal ögeler gibi diğer parçaları teorilerin çevresinde toplanır. Belirli bir alandaki teori bu alandaki olgu ve süreçlerin ifade edilmesini ve henüz bilinmeyen ya da gelecekte ortaya çıkacak olgu ve süreçler konusunda bilimsel öngörülerde bulunulmasını olanaklı kılar. Böylece teori insanoğlunun gerek pratik gerekse teorik çalışmalarında bilinçli, amaçlı ve hedef gözeterek davranması için en önemli temeli oluşturur. Teori, güvenilir, sınanmış ve doğrulanmış bilgidir. İnsanın nesnel dünyayı bilgilenme faaliyeti aracılığıyla teorik olarak özümsemesinin ürünü olan teori her zaman mantıksal ve soyut niteliklidir. Teorinin objektif gerçekle bağı dolaysız değildir. Teori objektif gerçeğe deneysel bilgi, deneyim ve duyularla algılama aracılığıyla bağlanarak elde edilmiş bilgidir. Teorik faaliyet pratik faaliyete dayanır. Teorik faaliyetin ortaya çıkmasının ve gelişmesinin nedeni pratik faaliyettir. Bu nedenle teori toplumsal pratiğe kopmaz bir şekilde bağlıdır. Toplumsal pratik teori oluşturmanın son tahlildeki temeli ve itici gücüdür. Aynı şekilde teorinin gerçeğe uygun olup olmadığının en üstün kıstası da yine toplumsal pratiktir. Teorinin konusunu o teorinin yansıması olduğu alan belirler. Ama güncel toplumsal pratik, üretici güçler ve üretim ilişkileri ile sınıfsal çıkarlar da teoriyi belirleyicidir. Dolayısıyla her teori tarihsel koşullara bağlı ve görecedir. Marksist-Leninist teori toplumdaki temel yapı ve yasallıkların genelleştirilmiş yansımasıdır. Marksist-Leninist teori bir bütün olarak toplumun, toplumsal sistemin çeşitli ögelerinin işlevlerinin ve toplumun gelişmesinin bilimsel bir açıklamasının yapılmasını, böylece gelecekteki gelişme eğilimleri hakkında bilimsel öngörülerde bulunulmasını olanaklı kılar. Marksist-Leninist teori bilimsel temellere dayanarak sınıf savaşımının yürütülmesinde, sosyalist devrimin utkuya ulaştırılmasında, toplumda pratik dönüşümler gerçekleştirilmesinde ve komünist toplumun kurulmasında işçi sınıfına güçlü bir araç sağlar.

ÖĞRETİ: Belirli bir politik eyleme yön veren kavramlar, görüşler, ilkeler ve kuralların tümü. Örneğin Marksist-Leninist teoriden kaynaklanan Leninci parti öğretisi, Leninci partinin zorunluluğunu kanıtlayarak, teorik temellerini koyarak, partinin kuruluş ve gelişmesinin yasallıklarını, örgüt ilkelerini politik strateji ve taktiğinin ilkelerini göstererek bu partilerin eylemlerine yön verir.

İDEOLOJİ: Politik, ekonomik, hukuksal, ahlaksal, estetik, sanatsal, felsefi ve dinsel fikir, inanç, görüş ve öğretilerin tümü. İdeolojiyle insanla-

rın pratik faaliyetleri arasında çok sıkı bağlar vardır. İdeoloji, toplumsal ilişkileri değişikliğe uğratmak, ya da tersine muhafaza etmek isteyen pratik faaliyetlerin tinsel temelini oluşturur. İdeoloji politik ve ekonomik sınıf savaşımında kullanılan tinsel bir silahtır. İdeolojinin içeriğe ve dile getiriliş biçimleri sınıf ve grupların eylemlerini, bireylerin davranış ve tavırlarını yönlendirir ve hareketlendirir. Her bir ideolojinin kendi sınıfsal niteliği vardır. Sınıflı toplumlarda egemen ideoloji egemen sınıfın ideolojisidir. Örneğin kapitalist toplumda egemen ideoloji burjuva ideolojisidir. Onun karşısında sömürülen sınıfın ideolojisi, işçi sınıfının devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizm yer alır. Marksizm-Leninizm çağımızın en ileri ve devrimci sınıfı olan işçi sınıfı ideolojisidir. Bu, toplumsal yaşamdaki gerçeklerin, olayların ve başlıca eğilimlerin gerçekten bilimsel bir tahlilini sağlayan tek ideolojidir. İşçi sınıfı, partisi olmadan ve iktidara gelmeden, kendi egemenliğini kurmadan, egemen burjuva ideolojisini altedemez.

BOLŞEVİKLER, BOLŞEVİZM: 20. yüzyılın başında Rusya'da oluşan, uluslararası işçi hareketinin içindeki tutarlı Marksist devrimci akım. Bolşevizm, ilk olarak Lenin'in kurduğu yeni tip partide somutlaştı. Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) 1903'de yapılan 2. Kongresi'nde, yönetici organların seçimi sırasında Lenin'in yandaşları çoğunluğu elde ettiler. Rusça'da çoğunluk anlamına gelen "bolşinstvo" sözcüğünden Bolşevikler (çoğunluktakiler) adı türedi. Aynı Kongrede oportünistler ise azınlıkta kaldılar. Rusça'da azınlık anlamına gelen "menşintsvo" sözcüğünden de Menşevikler (azınlıktakiler) adı türedi. Bolşevizm, devrimci Marksizmin emperyalizm ve sosyalist devrimler çağına uygulanmasıdır. Bolşevizm, devrimci teori ve devrimci pratiğin birliğinin somutlaşmış biçimidir. Bolşevizm, Lenin tarafından geliştirilen ideoloji, örgütlenme, strateji ve taktik ilkelerine dayanır. Bolşevikler, Rusya'da 1905-1907, 1917 Şubat ve 1917 Ekim devrimi deneyimlerinden geçmişler, yeryüzünde başarıya ulaşan ilk sosyalist devrime yol göstermişlerdir. Bolşevizm devrimci hareketin Rusya'daki ve tüm dünyadaki deneyimlerini genelleştirmiştir. Bu açıdan, Rusya işçi sınıfının, uluslararası komünist ve işçi hareketine yaptığı en önemli katkıdır. Bolşevizm, emperyalizm ve oportünizme karşı savaşımda teorik duruluğu, ilkeselliği ve taktik esnekliği ile çağımızın bütün devrimci partilerine örnek olmuştur, olmaktadır.

PSİKOLOJİK SAVAŞ: Savaş hazırlıkları ve savaş sırasında emperyalizm tarafından sosyalizme, işçi hareketine ve ulusal kurtuluş hareketine karşı uygulanan özel bir savaşım biçimi. Psikolojik savaşta en aşağılık ve her türlü değeri hiçe sayan beyin yıkama ve politik bozgunculuk yöntemlerine başvurulur. Bu yöntemler arasında politik, askersel ve ekonomik şantaj, iftira, gerçekleri çarpıtma, moral bakımdan yıpratma, öldürme, terör, sabo-

taj, provokasyonlar düzenleme, gözdağı verme, yanlış bilgilendirme, casusluk, yolsuzluk vb. sayılabilir. Psikolojik savaşın kaynağında militan antikomünizm yatar. Gerici emperyalist çevreler psikolojik savaş yürüterek kapitalizm hakkında hayranlık uyandırıp sosyalizmi gözden düşürmeye çalışırlar, yalnız sosyalist ülkeler halklarını ve ordularını değil, kendi bağlaşıkları olan ya da tarafsız ülkelerin halklarını ve ordularını, hatta kendi halklarını ve ordularını politik, ideolojik, moral ve psikolojik bakımdan etkileyerek, kendi saldırgan stratejilerinin uygulanmasına elverişli duruma getirmeyi amaçlarlar. Psikolojik savaşta politik ve ideolojik bakımdan bozguncu eylemlerde emperyalist devletlerin CIA türünden gizli servisleri de yer alır ve burjuva propaganda aygıtıyla sıkı bir işbirliği yapar.

PARTİ YAŞAMI NORMLARI: Tüm komünistlerin davranış ve çalışmalarını, bir bütün olarak partiyle ilişkilerini, parti içi yaşamın biçimlenmesini belirleyen bağlayıcı temel kurallar. Parti yaşamı normları parti tüzüğünde geliştirilir ve partinin önünde duran yeni görevlerin yerine getirilmesi sırasında uygulanarak somutlaştırılır. Leninci parti yaşamı normları partinin konan amaçlara ulaşan ve saptanan görevleri yerine getiren merkezi, disiplinli ve savaşkan bir örgüt olmasını güvence altına alır.

SOVYETLER: Rusya halkının savaşım içersinde oluşturduğu bir örgütlenme biçimi. Sovyet kelimesi Rusça'da, "Şura", "konsey" anlamına gelir. 1905-1907 Rus Devrimi'nde bazı grev komitelerinin, işçi komisyonlarının ve temsilci toplantılarının Sovyet örgütlerine dönüştürülmesiyle ilk Sovyetler oluştu. Sovyetler en geniş emekçi kesimleri tarafından benimsendi. Ve yeni devrimci erkin çekirdeğini oluşturdu. Sovyetler eski toplumun bütün yasa ve kurullarının dışında, tamamen devrimci yoldan, tamamen halkın kendi yaratıcılığının bir ürünü olarak kuruldu ve kendini Çar'ın polisinin zincirlerinden kurtarmış olan ya da kurtarmaya hazırlanan halkın aktif faaliyetini dile getirdi. Sovyetlerde Bolşeviklerle devrimci görüşteki partisiz işçiler ve küçükburjuva devrimci demokratlarının eylem birliği oluştu. Giderek Sovyetler köylülerin, askerlerin, bahriyelilerin de katılmasıyla en geniş emekçi kesimlerini temsil eden örgüt durumuna geldi. Geniş bir sosyal bileşime sahip oldukları ve çeşitli partilerden kişileri içlerinde barındırdıkları için Sovyetler "Sol Blok" politikasının geliştirildiği örgütler oldu. Sosyalist devrimden önce Sovyetler grevleri yönettiler, kimi işyerlerinde işgününü kısalttılar, toplumda düzenin sağlanması için çaba gösterdiler, özel kişilere ait olmayan kimi fabrika ve dükkanları denetimleri altına aldılar. Sovyetler sürekli, devrimci demokratik erk organı olma doğrultusunda bir gelişme eğilimi gösterdi. 1905-1907 Devrimi'nin kanla bastırılması sırasında dağıtılan Sovyetler 1917 Şubat demokratik devrimi sırasında yığınlar tarafından yeniden kuruldu. Petrograd İşçi ve Asker Saylavları Sovyeti proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik erkini temsil etti.

Sovyetler tüm ülke çapında örgütlenmeye başladı. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi'nin zafere ulaşıp burjuva erkinin yıkılmasıyla Sovyetler, işçi sınıfı ve bağlaşıklarının proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirdikleri erk organları durumuna geldi. Günümüzde de demokratik seçimle işbaşına getirilen halk temsilcilerinden oluşan Sovyet örgütlenmesi Sovyet devletinin temelini meydana getirmektedir.

İKİLİ İKTİDAR: Rusya'da 1917 Şubat demokratik devriminden sonra doğan durum. İkili iktidar, herbiri iktidara kısmen sahip iki ayrı sınıfın diktatörlüklerinin aynı anda yanyana varolmaları ve içiçe geçmeleriydi: Bir yanda Petrograd İşçi ve Asker Saylavları Sovyeti şeklinde proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü, öte yanda ise, Geçici Hükümet şeklinde burjuva diktatörlüğü yer alıyordu.

SINIF: Sınıflar, birbirlerinden, belirli bir toplumsal üretim sistemindeki konumlarına, üretim araçlarıyla olan ilişkilerine, çalışmanın toplumsal örgütlenmesindeki rollerine ve bunların sonucu olarak toplumsal zenginlikten aldıkları payın biçimine ve miktarına göre ayrılan geniş insan gruplarıdır. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin, dolayısıyla sömürünün bulunduğu her toplum biçiminde çıkarları birbiriyle uzlaşmaz iki ana sınıf vardır. Örneğin kapitalist toplumda bunlar, sömürücü sınıf burjuvaziyle, sömürülen sınıf proletaryadır.

KATMAN: Bir sınıfın belirgin niteliklerinin hepsini taşımayan ama belirli bir sınıfın bir parçasını oluşturan geçici ya da ara nitelikte sosyal grup. Örneğin tekelci olmayan burjuvazi başlı başına bir sınıf değildir, burjuva sınıfının konumları gittikçe zayıflayan bir parçasıdır.

SOSYAL GRUP: Ortak amaç ve çıkarlarla, çokyanlı maddesel ve zihinsel ilişkilerle, ortak davranışlarla birbirine bağlı insanlara grup denir. Kelimenin geniş anlamında uluslar, sınıflar, katmanlar da birer sosyal gruptur. Ama çoğu zaman bir sınıf, katman, ya da ulus özelliği taşımayan, değişik sınıf, katman ya da uluslardan olup ortak özellikleri bulunan gruplar sosyal grup olarak adlandırılmaktadır. Sosyal gruplar yaş, cinsiyet, meslek, ailesel durum gibi konularda ortak özellikleri olan insan topluluklarıdır. Örneğin gençlik, kadınlar, aydınlar, subaylar, gecekondu sakinleri, kiracılar gibi.

OKUMA PARÇALARI

- V.İ.Lenin: *Ne Yapmalı?*
- V.İ.Lenin: *Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı,* Bölüm II.
- Y.A.Krasin: "Leninci Parti Öğretisinin Uluslararası Önemi", *Yol ve Amaç,* Sayı 2-3.
- *Mustafa Suphi 100. Yıl Tezleri,* Bölüm XI. "Partinin Durumu".
- *TKP Tüzüğü.*
- *TKP Programı:* "Giriş".
- "Parti Başkanı İ.Bilen yoldaşın TKP 5. Kongresini Açış Konuşması".
- "TKP 5. Kongresine Sunulan MK Çalışma Raporu". "Partinin Durumu" bölümü.
- "TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın TKP 5. Kongresinde yaptığı Kapanış Konuşması".
- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu: "TKP ve Demokrasi Savaşı", *Yol ve Amaç,* Sayı 9.
- R.P. Kornienko: "Türkiye Komünist Partisi Tarihinden (1920-1922)", *Yol ve Amaç,* Sayı 6.